

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AKI

— Çinli Mao... Tuşla galip!

apartman dairesi

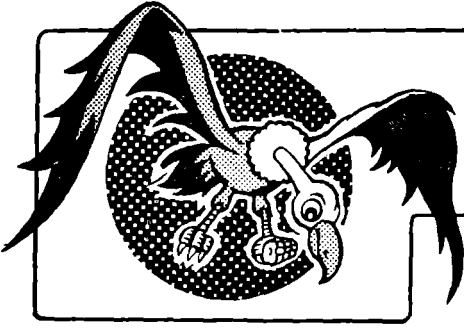
İstanbulda... Feneryolunda... İş Bankası İkramiye Sitesinde 60 Apartman Dairesi: Bugüne kadar yapılan ikramiye çekilişlerinin en büyüğü olan **Dev Çekiliş**'te İş Bankasının dağıttığı Apartman Daireleri yaz ve kış zevkle oturacağınız hayalinizdeki aile yuvasıdır. Bu çekilişte 60 Apartman Dairesinden başka; 5 tahlili yüzer bin lira, 5 tahlili ellışer bin lira, 10 tahlili yirmibeşer bin lira, 50 tahlili beşer bin lira, 1000 tahlili biner lira kazanacaklardır. Ayrıca 35 000 tahliliye de para ikramiyeleri dağıtılacaktır. **Dev Çekiliş**teki İkramiyelerin tutarı tam 7 MİLYON liradır.

TÜRKİYE

BANKASI

PARANIZIN...
İSTİKBALİNİZİN
EMNİYETİDİR

AKBABA

Yıl: 42 Cilt: 7 Sayı: 45 • Başyazarı: Yusuf Ziya ORTAÇ • 5 Kasım 1964

Geç Kaldınız Paşam!

MUŞ-Tatvan demiryolunun açılış töreninde hazırlanan ziyafet sofrası, Başbakanı sinirlendirmişti. Telgraflar, sayın İnönü'nün öfke ile odasına çıktığını ve havvarlara, istakozlara, viskilere el sürmediğini bildirdiler.

Gazetelerin yutkuna yutkuna anlattığına göre, yoksul doğuda, bir tren kel dağları, kör tü nelleri aşarak sanki peri padişahının kızını taşımıştı. Sanki bir masal düğünüdür bu: Yirmi çeşit meze, otuz çeşit içki, kırk çeşit yemek!

Tevfik Fikret'in «Hân-ı yağma» sı bunun yanında soğan ekmek kalır...

Bir hafta önce, doktor zoru ile evinde dinlenmeye çekil, bir hafta sonra, her düşenen rayında kendi emeği olan demiryolunun bir yeni adım daha attığına sevinerek uçağa atla, doğunun sert iklimine gir ve sofralarından garsonlarına kadar İstanbul'dan taşınmış bir israf sofrası ile karşılaş!.. Kim kızmaz, kim öfkelenmez, kim çıldırmaz buna?..

Sayın İnönü de kızmış. Ama kırk yıl kadar geç kalarak!

Cumhuriyetin ilk gününden beri Ankara'da verilen ziyafetlerin çoğunu hatırlarım: Baba Karpiç'in masalara kutu kutu açtığı taze havvar kadar, fıkara sofrasında kara zeytin bulamazsınız...

İçişleri Bakanının bir daveti hâlâ hatırlımdadır: O günlerde, Suriye'de gizli eller fetvalar, beyannameler bastırıyor, güney sınırlarımızdan içeri sokuyorlardı. Milli Emniyet Reisi Şükrü Ali bey, bütün gizli vesikaları getirmiş, İstanbul, Ankara, İzmir gazetelerinin sahiplerine ve başyazarlarına göstermişti. Akşam, Şükrü Kaya'nın ziyafetinde bulundum. Viski, rakı, şarap, bira nasıl içildi, balık yurmurtası, havvar, karides nasıl yenildi bilir misiniz?..

Ertesi sabah, ortalık ağırırken kaşına kaşına uyanan basın ailesi, tepeden tırnağa kırmızı plâklar dökmüştü!

Böyle bir ziyafette, taze havvarı çorba kaşığı ile atıştıran bir Ticaret Vekiline, Baba Karpiç'in acı bir gülüşle:

— Beyefendi, hepsini yemeğe mecbur değilsiniz, dediğini bilenler ve hâlâ gülümsiyerek anlatanlar az değildir.

Evlerine bir gizli gelir kapısı açamayan nice insanların, hiç olmazsa bedavadan yiyip içmek

için ziyafet fırsatı aradıklarına şüphe etmeyiniz.

Dolmabahçe saraylarında, Beylerbeyi saraylarında yabancılara verdiğimiz alafranga oturak âlemlerinde yenilen içileni bir görse, Tanrı korusun, sayın İnönü bir hafta yatağından çıkmaz!

Biz devletçe böyleyiz de milletçe başka türlü müyüz sanki?

Geçenlerde, bir gelin elbisesinin kırk günde dikildiğini, otuz işçinin bu beyaz kumaşa göz nuru döktüğünü, kuyruklu yıldız gibi pırıl pırıl uzanan eteğe bin inci işlendiğini ve ellibin lira harcandığını gazetelerde okuduk!

Bu düğünde ikiyüz şişe viski içilmiş! Bu düğünde sekiz kilo havvar yenmiş! Bu düğünde gelinin başından gümüş ve altın paralar serpilmiş!

Bu düğün, bu masal düğünü, insanların yarısı, yolsuz, ışıksız, susuz gecekonduarda yaşayan İstanbul'da yapılıyor.

Bu düğün, çocuklarının yüzde altmışı, gıdasızlıktan geri zekâlı Türkiye'de yapılıyor.

Sayın zenginlerimiz, böylesine akılsız, böylesine duygusuz gösterişlerle yalnız İsmet Paşa'yı çıldırtırsalar, bir şey değil... En acısı, en korkuncu artık uyanan, artık homurdanan sokağı da çıldırtıyorlar!

Bir «Men-i israfat kanunu» vardı, ne oldu o?.. Yürürlükten kalktı mı acaba?

Demir gazetelerde, Sanayi Bakanının, Türkiye'de kurulacak otomobil sanayii için İspanya'da incelemeler yapmağa gideceğini okudum...

Bu Bakan, makine mühendisi midir?.. Otomobil uzmanı mı-

dır?.. Sanayici midir?.. İspanya'ya gidip de neyi görececek, neyi öğrenecek, neyi inceleyecek?..

Bizim bildiğimiz bir de şu var: Beş yıllık kalkınma planında otomobil sanayii yoktu.

Ne dersiniz, her gün biraz daha kuşa dönen şu kalkınma planı da, Men-i israfat kanunu gibi rafa mı kondu?

Doğudaki odasında dargın dargın çorbasını içen sayın Başbakan, sınır dışı seyahatlere yolcu ettiğimiz memur sayısının vatan-daş sayısını aştığını biliyor mu acaba?

E, kendi kesesinden çıkacak ikiyüz dolar yerine devlet kasasından çıkacak bol yolluk ve bol gündelik gidecek olduktan sonra, güle güle aslanım... Ver bir pasaport da Sanayi Bakanına!

Yusuf Ziya ORTAÇ

«Altmışdört yaşındaki Atina Büyükelçimiz otuz yaşındaki kâtibesine aşık oldu.» — Gazeteler)

— İhtiyar olsam da gönlüm tazedir!..

GELİNİN loğusalığı kırk güne varmadığı için, hanıdır sokağa çıkmıyan Sıdık Hanım, o gün havanın açık olmasından faydalanarak Alyanak Hoca'nın Valde camiindeki mukabelesine gitmiş, dönüşte de, Tornacı Ziya'nın kaynanası Tenteneli Leylâ'ya uğramıştı.

Kapı açıldığı vakit Leylâ, bir gün önce, reklâm için bıraktıkları temizleme tozu ile, balık tavasının dibini ağartmaya çalışıyordu. Kendi kendine:

— Hay Allah müstakını versin bu kapının, dedi. Bu evde de rahat huzur kalmadı artık. Bak-kal gider, yufkacı gelir. Yufkacı gider, havagazı gelir. Havagazı gider, yoksul çocuklara yardım gelir. Bıktım usandım kör olayım..

Tavayı musluğun yanına bıraktı. Ellerini durulayıp, önlüğüne silerek kapiya gitti:

— Kim o?..

— Ben'im Süheylâ'cığım.. Ben, Sıdık..

— Haaa, sen misin Sıdık Hanım?.. Dur, açıyorum..

Güler yüzle kapıyı açtı. Bunca zamandır, Tenteneli Süheylâ'yı görmediği için bu ziyarete memnun bile olmuştu:

— Hay Allah iyiliğini versin, dedi. Ayol, her gelini doğuran, böyle senin gibi kafasını kuma gömecek olsa, devekuşunun bir ayda üçyüz torunu olurdu. Nereledesini Allah'aşkına?..

— Sorma kardeşim.. Biz de çocuk doğurduk ama, loğusalığın üçüncü gününde, bitişik arsada erkek çocuklarla birdirbir oynardık.

— Gir içeri Allasen.. Yüzünü gören, Kâbe melteminde teravih kılmış gibi, ferahlıyor.

— Aaaa, helbette gireceğim.. Girme desen de gireceğim.. Koskoca yokuşu tırmandıktan sonra, «ceeee!» diyip de kapıdan dönecek değilim ya..

— Gir, gir.. Nasıl bakalım, bebek büyüyor mu?..

— Tıpkı babası piç kurusu.. Hıh demiş, burnundan düşmüş..

— Maşallah tosunuma.. Ayol yumurcağın şerbetini de içemedik ki..

— Senin kısmetini ayırdım kardeşim.. Ne zaman gelirsen hazır..

— Vallahi, benim de bir yerlere çıktığım yok. Anca yemek, bulaşık, çamaşır.. Bizi anaları-

KURUŞEF Mİ?

mız mutbaktaki doğurmuş zaar ki, lăvantamız soğan kokusu oluyor!

— Şöyle oturayım Süheylâ'cığım.. Hani sizin yokuşun da mâşallahı var. Bir sefer tırmanması, üç Sauna'ya bedel oluyor.

— Alistık bir kardeşim.. Günde dört sefer inip çıkanlarımız var. Şöyle otur Allasen.. O kanape rahatsızdır, yayları çıkmış.

— Aman kardeş, ne olacak san ki?.. Ha orası olmuş, ha burası.. Bizim kaba etimiz, koca şamarı ile beslenmiştir zaten.

— Nereleden geliyorsun ayol böyle?..

— Şeye uğramıştım. Valde câmisinde, Alyanak Hoca'nın mukabele'si vardı. Mukabele'den sonra vaaz da verdi. Aman, elin değerse, sen de bir gün git muhakkak.. Vallahi bu hoca, çok büyük ülemâ.. Dünyada ne olup bittiğini teker teker söylüyor.

— Neler söyledi kardeşim?

— Aman neler de neler.. Kıbrıs'ın papazından tut da, Cennet'in duvarlarını delenlere varıncıya kadar, her bir şeyi anlattı. Tırnak cilâsını, dudak boyasını sürmenin, yetim kanı akıtmakla bir olduğunu anlattı. Asıl şeyi anlattı.. Hani Rus'un şişman bir reiscumhuru vardı ya, geçenlerde işinden çıkardılar ya?..

— Kuruşef'i mi diyorsun?..

— Valla Kuruşef mi, kuru şef mi, orasını pek bilemiyorum. Hani gökyüzüne makina ile adam fırlatıyorlar ya...

— Eeee?..

— Bu sefer gene üç kişiyi fırlattılar..

— Okuduktaki gazetelerde..

— Hah işte o.. Bu sefer savurdıkları makinanın düğmesini iyi ayar edememişler. O raket dedikleri şey, içindeki adamlarla beraber gökyüzüne çıkmış, çıkmış, çıkmış.. En nihayetinde, Arşı âlâ'nın yedinci katına gelince, yedinci katın duvarına küüüüt diye çarpıp duvarı delmiş!

— Tövbe Yârabbi. Gözleri kör olsun işallah. Ne işleri varmış

ADNAN VELİ

yedinci katın duvarının dibinde?..

— Sözümlü ona, şimdiden Cennet'in duvarını delip içeriye bir yol açmak istiyorlarmış. İçlerinden biri mefat etti miydi, raketin içine koyacaklarmış. Fırt diye düğmeye bastın mıydı, hoooop Cennet'tesin!

— Ayol, olmaz öyle şey.. Pangaltı otobosu mu bu?..

— Hah işte, Alyanak Hoca da öyle söyledi. «Bir insanın koluna melâikeler girmedikten sonra, duvar delip de Cennet'e girmenin mümkünü olamaz» dedi.

— Aaaaa, helbette.. Bunca kitaplar, bunca hocalar niye icat olmuş?..

— O da öyle söyledi.. Arşı Âlâ'nın yedinci katındaki duvarı delince, o raketin içindeki heriflerin karşısına melâikeler çıkmışlar. «Ulan» demişler, «Sizi buraya kim gönderdi?..» demişler. Onlar da korkmuşlar. «Vallahi bizim bir kabahatimiz yok. Bizi buraya, o Kuru şef dedikleri adam yolladı» demişler. Onun üzerine melâikeler de «Çabuk gidip o şefinize haber verin, sonra o kuru şefi, biz sulu şef yapıyoruz» demişler. Raketin içindekilere, birer de zemheri sillesi atmışlar. Aman kardeş, sen o üç kişinin, dünyaya, palas pandiras

nasıl geri döndüğünü Alyanak Hoca'dan bir dinlemelisin.. Vallahi çatlarsın gülmekten..

— Allasen?.. Sonra ne olmuş?..

— Bu üçü, Arşı Âlâ'da silleyi yiyip de geri döner dönmez, üçünü de hastahaneye kaldırmışlar. İfadelerini almışlar. Onlar da, başlarına geleni bir bir anlatmışlar. Bunun üzerine, Rus'un büyük adamları bir araya gelmişler. Düşünüp taşınmışlar. «Bu Kuruşef bizim başımıza dert açacak. Gökyüzünün ne kadar musibeti varsa, tepemize yağdırarak, iyisi mi, biz bu Kuruşefi işinden çıkaralım» demişler, çıkarmışlar. Ah ben, Alyanak Hoca gibi anlatamıyorum. O, bir anlattı mıydı, ağızından bal damlıyor zannedersin..

— Ben onun methini çok duydum..

— Duymakla olmaz kardeşim.. Kulağınla dinliyeceksin.. En sonunda hoca dedi ki «Kim olursa olsun, herhangi bir insan, gökyüzüne doğru hiçbir şey savuramaz. Sonunda mutlaka, Arşı Âlâ'nın şamarını yer» diyerekten, hissedeni kıska çıkardı.

— Bana kalırsa da öyle.. Ama benim zihnim bir şeye takılıyor. Hacanun demesine göre, madem insan kısmı gökyüzüne doğru bir şey savurunca başı derde giriyor, bu lâf, bizimkilerin kulağına da küpe olmalı..

— Niye kardeşim?.. Bizimkilere ne?

— Bizimkiler de yaradana sığınıp sığınıp gökyüzüne doğru uçurmuyorlar mı?

— Hiç duymadım... Böyle raket mi?

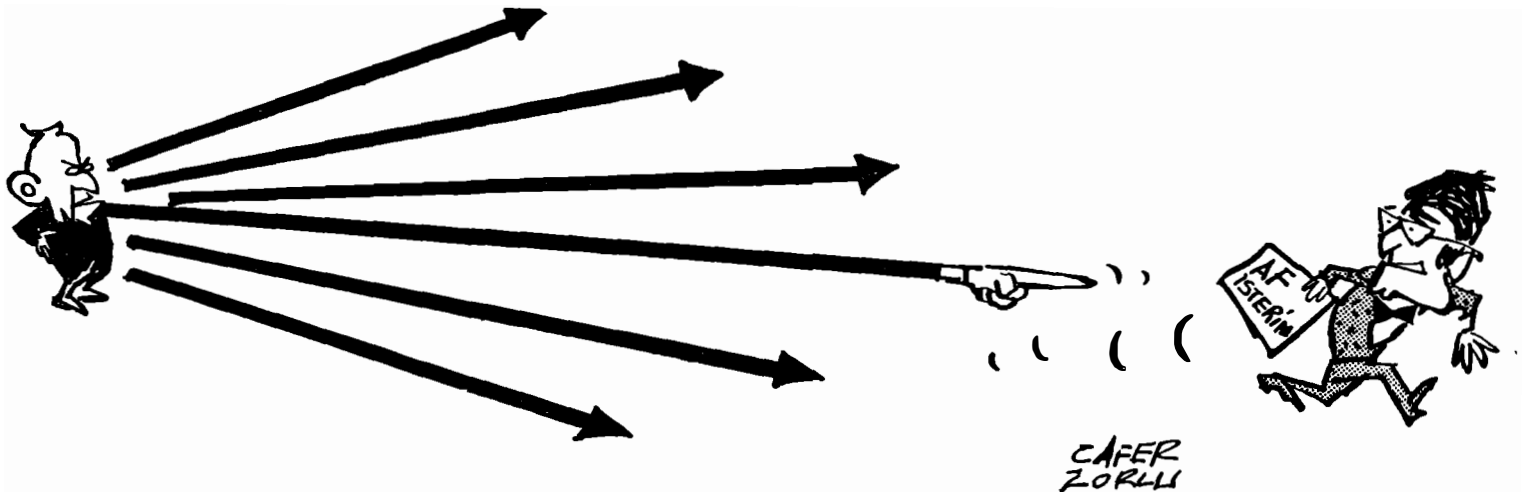
— Raket değil ama, balon!

— Nasıl balon?

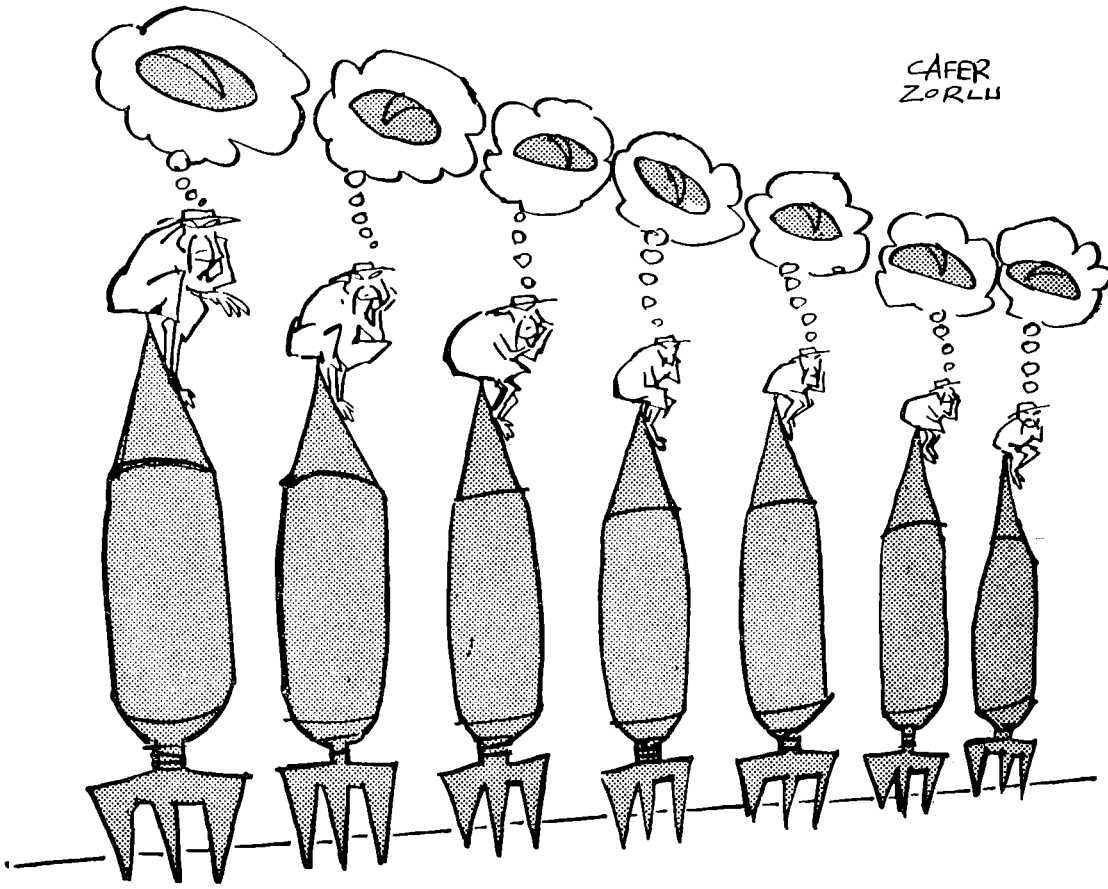
— Kardeşim, söz temsili, bir tanesi çıkarkattan «Biz Kıbrıs bir haftada alırız» diyor!.. Bir başkası «Biz iktidara gelirsek Amerikadan milyarlarca dolar sızdırırız» diyor... Daha bir başkası «Biz vergi almıyoruz» diyor «biz halka pilâv dağıtırız» diyor, «biz her gün camilerde mevlût okuturuz» diyor... Saymakla bitmez ki...

— Aman kardeş, bu yalancıların balonları cennetin duvarlarını değil, olsa olsa cehennemin duvarlarını deler onlar!.. Hadi, hadi, sen cezveyi sür de karşılıklı birer kahve içelim biz...

Adnan VELİ

Yazısız

Yazısız

DİN KARDEŞİYİZ

Siyaset pazarında iki çeşit fatura:
Biri topluma ait, biri yüksek huzura!
Gelecek günler için atalım yazı tura...
Bunları radyolardan bütün millet dinlesin,
«At martini Debreli Hasan dağlar inlesin!»

Kimlere inanalım şaşırıldık enikonu?
Verilen söylevlerin tutmuyor başı, sonu!
Salonlar, meydanlıklar palavra poligonu!
O bayat masalları duymayanlar dinlesin,
«At martini Debreli Hasan dağlar inlesin!»

Yalancı pehlivanlar yapıyorlar gösteriş,
Doğrusu istenirse: biraz fazla yaş bu iş.
Erenlerin kuvveti yetmiyor... Hızır yetiş!
Yoksa bu gümbürtüyü yedi iklim dinlesin,
«Sen de martini gümler Hasan dağlar inlesin!»

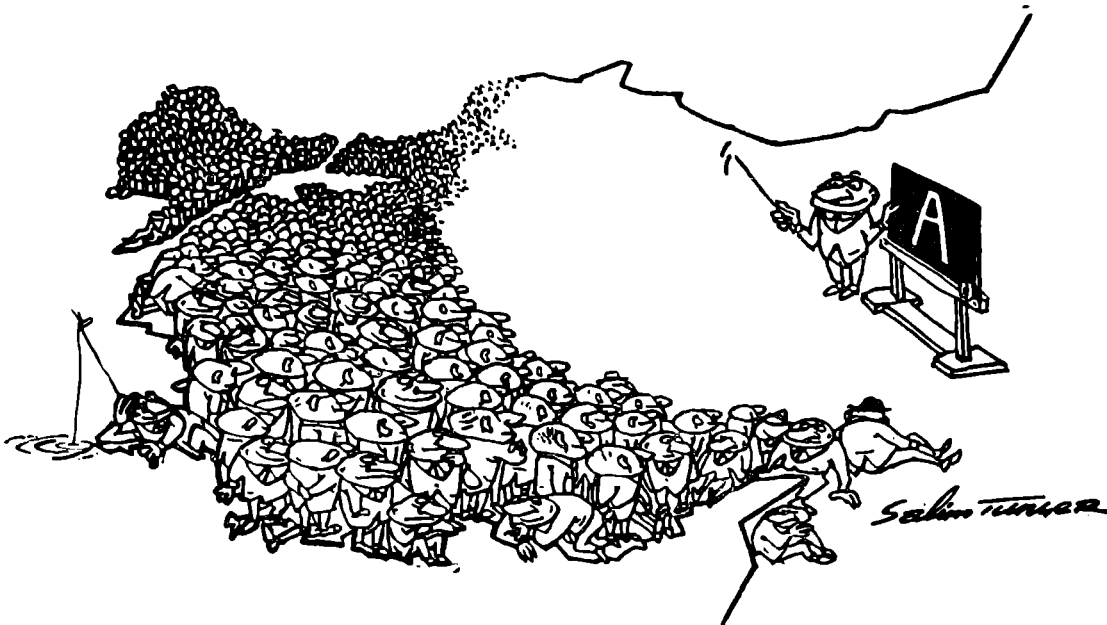
Dün yapılan adaklar bugün müteber değil,
Yeni zam söylentisi iyi bir haber değil,
Bu işlerin çoğuyla millet beraber değil!
Olmıyacak duaya «Âmin!» diyen dinlesin,
«At martini Debreli Hasan dağlar inlesin!»

Bu buhran denizinin ne ucu var, ne dibi,
Çeşit çeşit demeçler geliyor alay gibi!
Bizde konser dediğin böyle olur Çelebi!
Bu acııp konseri dileyenler dinlesin,
«At martini Debreli Hasan dağlar inlesin!»

Kabahatli yok oldu yalnız kabahat kaldı,
Bir bahtiyar önünde bin tane bedbaht kaldı,
Bize rahat düşekte tam istirahat kaldı!
Bundan sonraki sesi kim dinlerse dinlesin,
«At martini Debreli Hasan dağlar inlesin!»

Salâhattin KUTLU

Türkiyede onaltı milyon okuyup yazma bilmeyen var!.. — Gazeteler —

— Yeni ders yılında hepinize başarılar dilerim arkadaşlar!..

Yazısız

PAZARTESİ :

Muhalefet Partisinin Konya'daki il kongresinde, önde gelen politikacılarımızdan doktor da olduğu söylenen Sait Bey, Son Havadis gazetesinin yazdığına göre:

— Zafer Allaha inananın olacaktır, demiş.

Kuzum biz Birinci Dünya Savaşında, Balkan Savaşında, Trablusgarp Savaşında Allaha inanmıyor muyduk? İnanıyorduk ama zafer bizim olmamıştı.

Domatesi köylüden yirmi kuruşa alıp şehirde bir liraya satan kabızmal Allaha inanmıyor mu? İnanıyor. Ya yirmi kuruşluk domatese bir lira ödeyen memur, o inanmıyor mu Allaha, o da inanıyor. Oyleyse zafer neden sadece Allaha inanan memurun değil de, hem Allaha inanan, hem de usulünce önüne geleni kazıklıyan kabızmalın oluyor?

Biz yüzlerce yıldan beri inanmıyoruz Allaha...

Şimdi artık istediğimiz bir parça da devleti idare etmeye heveslenenlere inanmaktır... Çünkü sonunda işleri Allaha bıraktıklarını itiraf eden kişilere, her ay mebus maaşı ödemek insafa sığmıyor!

SALI :

Enteresan havadisler var gazetelerde.

Siirtte Jandarma kıyafetli şakiler, işçilerin maaşını götüren orman memurlarını soymuşlar.

Gangster Malatya'lı Hüseyin'in ikinci oğlu da gangster olmuş.

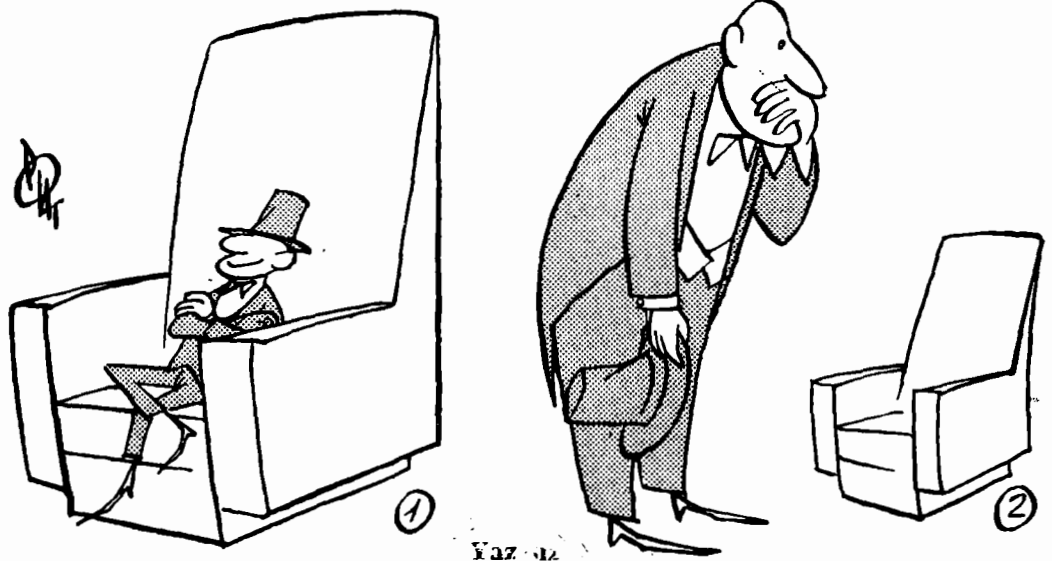
Sivas'ın Karakaya köyünde bir düğüne eğlenmeye giden Abdurrahman istediği şarkıyı çalmadığı için zurnacıyı vurup öldürmüştü.

C.H.P. Kadınlar Kurultayına katılmak üzere Ankara'da toplanan iki yüz elliden fazla hanım delege, saçlarını yaptırmak için berberlere koştuklarından, başkentinde berberleri gece yarısına kadar çalışmak zorunda kalmışlar.

Kınalıada'da ondokuz yaşında bir genç, bir ihtiyarın evine girerek adamın boğazına sarılıp sıkışmış, ama boğmamış. Bunun üzerine ihtiyarı dolaba kapatıp, evdeki dokuz yüz lirasını alarak kaçmış.

Keyfi idare yüzünden deniz nakliyatı zarardaymış.

Ankara Ticaret Odasına gö-

re piyasada düzelme ümidi yokmuş.

Bu arada önemsiz bir havadis daha var:

Ruslar içinde üç kişi bulunan onbeş bin kiloluk bir gemiyi fezaşa fırlatmışlar. Dört yüz bin metreye çıkan gemi dünyayı doksan dakikada döndürmüştü!

Ruslar dikta rejimi içinde olduklarından bir parça hava almak için dört yüz bin metre yukarıya çıkmak zorunda kalıyorlar. Biz ise henüz, oturduğumuz yerde her zaman hava alıyoruz çok şükür!

ÇARŞAMBA :

Milliyet'in yazdığına göre Girne yolu konusunda bizim hükümet ile Kıbrıs Cumhurbaşkanı Yardımcısı Küçük henüz anlaşamamışlar...

Hükmete söyleyecek fazla bir şeyimiz yok. Kaç aydır kendini sık sık aynı seviyeye inmek için küçülmeye çalıştı durdu. Küçük'le hâlâ an-

laşamıyorsa kabahat artık kendisinin değildir. Küçük te biraz büyümiye çalışmalı...

PERŞEMBE :

Cumhuriyet gazetesinin yazdığına göre önde gelen politikacılarımızdan Sait Bey, bu sefer de kendi safında olmıyanları dinsizlikle itham etmiş.

Adana avukatlarından Zeki Direk de kendisine şu telgrafı çekmiş:

Terakkiperver Fırkasının idarecileri, Türkün ve islâmın makûs talihini yenenleri, dini inançlara saygısızlıkla suçlamışlardı. Menderes de kendisine taktırdığı (İlk müslüman başbakan) ünvanı ile övünüyordu.

Şimdi siz de iktidara gelmek için bizi Tanrıya inanmamakla suçluyorsunuz.

Toplumun kalkınmasını önlemek için dinle oynayan politikacıları ipe gitmekten Tan-

rının korumadığını nasıl unuttuyorsunuz?»

Yerinde bir soru!

Gönül ister ki pek sık ola gelen bu unutkanlıklara karşı sözle yapılan hatırlatmalar işe yarasın. Aksi halde biliyoruz ki Tanrı kendilerini yine koruyamayacaktır.

CUMA :

Kruşçef düşürüldü.

Sebeb olarak kimseyi putlaştırmama prensibiyle böyle hareket edildiği ileri sürülüyor.

İnsanları putlaştırmaktan niye çekiniyorlar sanki bu kadar. Biz tam tersine en putlamak istemeyeni bile mutlaka sonunda putlaştırır ve tapırız ona.

Hem müslümanız, hem puta taparız!.. Allah'ın boyuna cezamızı vermesi bundan mı dersiniz?

CUMARTESİ :

İngiltere'de seçimi İşçi Partisi kazandı...

Kızıl Çin atom bombası patlattı.

Tito gezisini yarıda kesti. De Gaulle Fransa'ya dönüyor...

Türkiye'ye ait pek havadis yok...

Ama bizim de önemli işlerle uğraşmakta olduğumuzu biliyoruz. Şu şunu patlatır, bu bunu patlatırken, biz de elimiz boş duracak değiliz ya...

Radyolarımız, gazetelerimiz, bakkallarımız ve sanayicilerimizle birlikte hep beraber yeni bir Amerikan gazozu patlatmakla meşgulüz!

PAZAR :

Maraş'ta altı silahlı şaki on iki saatte seksen kişiyi soydu. Ultra modern bir bilmece size:

Bizim vatandaşlarla elma arasında ne fark vardır?

Cevap:

Hiçbir fark yoktur. İkisi de bıçakla soyulur.

— Tuh!.. Şerefimizi iki paralık ettiler!..

Veda partisi

ŞİMCİK Belçikadalar ikisi de, biraz güle biraz ağlaya gittiler... Yeni Brüksel Büyükelçisi Fuad Bayramoğluyla, karısı Nes-teren Bayramoğlundan bahsediyorum... Gitmeden de bütün Ankara-ya, Ankara Palas salonlarında veda ettiler...

Bu ev sahiplerinin dizlerine, kara sular indiren, kapıda giriş çıkış el sıkma, protokolün beni rahatsız eden taraflarından biridir... Ev sahiplerini, ben davetlilerle karışık görmek isterim hep... Ama şakaya gelmiyor ki protokol Ne geliyor ki şakaya zaten dünyada?..

Bütün Ankara'ya veda dedim. Çeviriyorum frenkçeden... «Le tout Paris» falan denir... de... Erkân, diplomatlar ve... ve sosyetenin herhangi bir sebepten ötürü, yüzeyine çıkarlar... Erkândan, pembeleşmiş bir Aksal gözüne çarptı. Derisi, içi gibi gerginleşmiş bir Feyzioğlu. Sen-atorlüğünün ilk gününün memnu-niyetini dışlarına kadar taşıyan bir Melen... Oksfordu yeni bitirmiş hal-li bir Göğüş... Galiba şu arada, memnuniyetten pembeleşmek, ger-ginleşmek, pırıl pırıl olmak için politikacı olmak lazım... Otuz mil-yonumuz, kendisini hükümet ilân etsin de bu mutluluğa ulaşsın bari...

Gazetecileri unutuyordum az kal-sın... Hanım gazeteciler, daha gir-gin, daha rahat, daha da çekici ta-bil... Biraderlerimin, iç çamaşırla-rına ısırılan otu tıkıştırılmış gibi bir halleri var. En çok ısırganlı da Ankara'da Akşam gazetesinin temsil-cisi İhami Soysal... Bir şeye sığ-mamış, kendini sığdırmamış bir tutumu var. Boyu mu uzun geliyor, «sos»luğu mu şişkin, bilemem...

Hanım gazetecilerden Nilüfer Yal-çın, «yaapma Nilüfer» demekten başka çare bulamayan politikacıları, günün meselelerinde kısırtı kısırtı-veriyordu. «Yaapma Nilüferden» başka ne cevap verebilirlerdi ki?..

Bal gözlü, içinde haset kırmızı olmanın genç bir kadın... Nasıl mı giyinmişti?.. Politikacılar: «Beni hatundan saymayın» demesine ra-ğmen, çok alımlı bir elbisesi vardı. Mordore broşeden... (Hanımlar an-lar! Beylerin bu deyimlerin karşı-sında, şaşkınlamış yüzünü görüyor gibiyim de... Bizde burda, kırk yıl-da bir hanımlar için yazıyoruz. A-tom fiziğinden bahsetmiyoruz!)

Hariciye epey gençleşmiş. Yani seneler senesi «gençten» sayılanlar artık köprü başlarına oturmağa baş-lamış. Daha rahat, daha kola kaza-rına batmamış bir hariciye! Proto-kol müdürü. Halûk Kura bile, çok hafiften kolalı.. fraksızların arasın-da fraklı olmasına rağmen (akşam bir yemeği varmış veda kokteylin-den sonra)... Karısı Lâle Kura, ya-şça biraz daha büyük görünmek için, başına oturttuğu haşmetli to-puz ile yine de çocuksu yüzü, ço-cuksu bakışlı. Üzerindeki, ince vo-lanlı siyah Şifon'dan bluzun bir İn-giliz lirasına alındığını söylüyordu ve: «Bakın nasıl değiştirdim» diye de bluzda yaptığı değişiklikleri, ken-disini hayran hayran sevedenlere gösteriyordu... İnsan bunca yeşil gözlü, bunca altın saçlı ve bunca çilek tenli olduktan sonra, tabii ki değişiklik veya değişiksiz, bir İn-giliz lirasına alınmış bluz bile, üze-rinde bunca zarif durur!

Mina Türkmen, İham Soysal, bu genç sefire namzetleri artık bir se-fire olarak çıksalar da dışarılara, «harici havamız» büsbütün de-ğiş-se... Zaten değişti, çook!.. Sunilık-

— Sizin A.B.C.D.E.. Bütün vitaminlere ihtiyacınız var. Bu akşam mutlaka benimle yemeğe gelmelisiniz!..

leri yok. Ecnebilere normal üstünde ağırlamaları yok. Bir veda koktey-line, ancak bir veda kokteyline ge-reken önemi veriyorlar...

Sosyetenin yüzeyinden çağrılan-lar, seneler senesi aynı kişiler... Gençleşiyorlar tabii gittikçe. Ba-kım, rahat, tasassızlık, kimi gençleş-tirmemiş ki... Bakın politikacıları bile terü tazeleştirmiş!

O zümreden (zümre kaldı mı di-yeceksiniz?.. Az'cık kaldı!) Hep sos-yete sütunlarında adı geçen Lüsyan Avunduk gözüne çarptı. Daha faz-la: «Ben Evropalıyım diyen, siyah dantelden, arkası, bele kadar açık elbisesi... (Beş santimetre ten, beş santimetre dantel, tabii sırttan!)

Ev sahibesinin, büyük veda yor-gunluklarına rağmen, sakın, mun-tazam, istifi bozulmaz, iddiasız bir güzelliği vardı...

Eski kuşakta kibirler arasında, bir de güzellikten ötürü kibirlenil-di. Şimdi o da yok. Yahu bütün ki-birler kalkınca yerine ne koyaca-gız?... Onu, o zaman düşünürüz. Bel-çikada vazifelerine yeni başlamış çiftte, güneşli günler dileyerek!..

Kadınlar kurultayı

HEMŞİRELERİMİN olgunluğu-nu hafif bir hicvi kolaylıkla ka-bullenebileceklerini bana Ku-rultayları gösterdi. Zaten bütün di-ğer cinsten olanlar, onların siyasi olgunluğunu yüzlerine yüzlerine övmediler mi bu Kurultayda? İşte onun için bu yazıyı cesaretle yazı-yorum...

Akalın, pastahanesinin üstündeki düğün salonu, Bahçelievlerde... Bir ay kadar önce sosyalistlerden Şükrü Koç'un oğlunun sünnet düğünü ol-muştu da bu salonlarda, insan onun için bu havadan kurtaramıyordu kendini kadınlar kolunun Kurulta-yında...

Sünnet düğünü salonu, dizi dizi

sandalyalarda, her yaştan, her baş-tan, hanımlarla doluydu... Başörtü-lüsü vardı. Başörtüsü vardı. Ki-me inatsa, 80 yaşını aşmış Konya delegelerinden bir hanımefendi var-dı... İllerdeki zarif bir milletvekili, devresinin bütün özelliklerini taşı-yan Balıkesir delegesi vardı, uçuk pembe ipek bluzlu Bursa delegeleri grubu vardı. Kollarında öylesine sık oklu bir CHP. arması işlemişlerdi ki, elçeğizleriyle, Lâiklikle, Milliyet-çilik, ve diğer umdeler, o armada toslanıyordu hanımların elişinin sı-kılığında...

Kemali Bayezid ağabimizin hanı-mına herkes hayranlık kelimesi arı-yordu. Buldular sonra: «Müteazzım» dediler... Başka kuşaktan bir keli-me, ama onu kullandılar işte. Ve «Kemalî abi'nin politik kariyerinde çok rol oynamıştır» dediler... İçtiği sigara dumanlarının hâlesindeydi!

Delegeler konuşuyordu, fazla bir talepte bulunmuyarak. Fazla dertli değildiler, şükür Allaha! Kahve, çay

dolaşıyordu ortalarda, bu konuşma-lar olurken... Bu konuşmalara kızan hanım delegeler sert «susun be»ler-le, akım kalan susturma denemele-riyle, tam sükûtu elde etmeğe çalış-ıyorlardı. Neyin tamı elde edilir ki?..

Hükûmet üyeleri, milletvekilleri, hanım kalabalığının önünde söz et-mek için, delegelerin karşısına çık-tıklarında, görücü karşısına çıkmış gibiydiler... Uuuu kaç tane keskin tatlı göç üzerlerinde gezini, gezini-yordu...

Yeni CHP. li Kâmuran Evliyaoğlu, Satır abimiz, Kayseri cuntasının başı Feyzioğlu, Göğüş... Hepsisi de hemşireleri hesabına kıvanç doluy-dular, ve bu kıvanç lâfla boşalacak gibi değildi!

Kadın Kurultayına düşen beyler-den en rahatı Suphi Baykamdı. O herkesten önce gelmişti ve bir aile başarısı kutlar gibiydi... Daha önce tanışıklıkları vardı. Daha önceden hanımlar koluyla, nasıl kurmuşsa köprücükler kurmuştu... Delegeler: «Suphi bey... Suphi bey» diyorlardı da bir daha demiyorlardı.

Bir gazeteci arkadaş, neden gam-lanmışsa gamlanmış, «keşke bu haklar verilmeseydi de alınsaydı savaşla» der gibi lâkırdılar ediyor-du. Ne?... Hangi hak bileğin gücü-yle alınmış ki?... Grev hakkı mı?... Hangisi?..

Bu arkadaş, ertesi gün hanımlar, başka bir Kurultayda yakaladıkları-nda, hafiften hırpalıyacaktı... lâfla tabii!

Ben dileği de tekrarlıyorum ama gamlanmadan: «Keşke bu haklar savaşla alınsaydı...» O zaman görü-cüye çıkar gibi hanımların karşısı-na çıkan politika adamlarının duy-dukları kıvanç duyardık biz de... İçten bir kıvanç! Haklı bir kıvanç! Lâfla boşalmıyan bir kıvanç!

Nimet ARZIK

TREN durdu. Kompartımanlardan fırlayan birkaç kişi, hemen oracığa, trenin yanına başına çömelip, bir dizleri yerde, bir gözleri trende, işlerini bitirmeye durdular. Kompartımandaki delikanlılardan biri bağırdı:

— Heey! Eşeklere mahsustur, eşeklere!

Karşımda oturan öğretmen yüzü adam önce güldü, sonra,

— Geçen gün bir karikatür gördüm, dedi. Eşegin üzerine «resmi hizmete mahsustur» diye yazmışlardı. Aman ne güldüm, ne güldüm!

Yanındaki,

— Doğru! dedi. Kamyonlar, pikaplar, otomobiller resmi hizmete mahsus olur da, eşek niçin olmasın? Doğru tabii... Güzel düşünmüş.

Cüzzamlılara Mahsustur!

Hüseyin Korkmazgil

Sonra, pencereden bağırarak delikanlıya döndü,

— O senin dediğin, şehirlerdeki eşekler içindir..

Tren kalktı. Öğretmen yüzü adam, — Öyle şeylerle karşılaşıyor ki insan, aklı duruyor, diye söze başladı. Bundan bir yıl önceydi, böyle bir trendeydim yine.

Sigara paketini aldı raftan, sağına soluna tuttu, bir tane de kendisi yaktı,

— ... Böyle bir trendeydim, diye devam etti. «A» dan binmişim. Şu battı. Soğuk, tu desen yere düşmeyecek bir geceydi. Gar, ana-baba günü! Hele tren, treni sormayın!.. Kompartımanlar tıklım tıklım. Öğretmenler, öğrenciler, askerler... Heybeler, torbalar, bavullar, çıkınlar... Sanki deprem vardı şehirde, yangın vardı da, halk, trene koşuyordu. Yalnızdım gerçi, fakat treni bir baştan öte başa dolaştığım halde, şöyle kendime uygun bir kompartıman kestiremedim gözüme. Yoktu beyim, tıklım tıklım! Ben o garın böylesine kalabalık olduğunu ilk görüyordum. Demek ki şubat ayında bazı günler böyle oluyor...

Sigarasını usturupluca değdirdi küllüğe, gözleri yerde, bir süre düşündü, sonra devam etti:

— Elimde valiz, polisten kaçarmış gibi, hababam bu yana, hababam o yana... Hani insan, arasıra böyle trenlerde antrenman yapsa, tezgünde bir Zatopek olup çıkar. Birader, canım burnumda! Tren ha kalktı, ha kalkacak... Yer yok! Bilet cepte, biz ayazda kalacağız. Hem, size bir şey söyleyeyim mi? Trene binerken insan pek egoist oluyor. O anda, inan ki, kendimden başka kimseyi düşünecek halde değildim. Oysa biliyorum ki, herkes de benim gibi yer telâşında. Baktım, böyle dilekçe koşturur gibi koşturup durmanın hiçbir anlamı yok; vagonlardan birinin kapısında, kalabalığa karıştım. Arkadan iterlerken, yanlardan teperlerken, biz soluğu vagonun içinde aldık. Sonrası kolay. Hih, kolaymış! Geçebilirden geç koridordan!.. Heybeyi, torbayı atan, çökmüş üzerine. Kompartımanlar tıklım tıklım. İkinci mevkide miyim, yoksa birincide mi, valla bildiğim yok. Attık işte kapağı.. Nerede olursak olalım. Ayağımız yerden kesildi ya, sen ona bak...

Evet, kiminin sırtından, kiminin

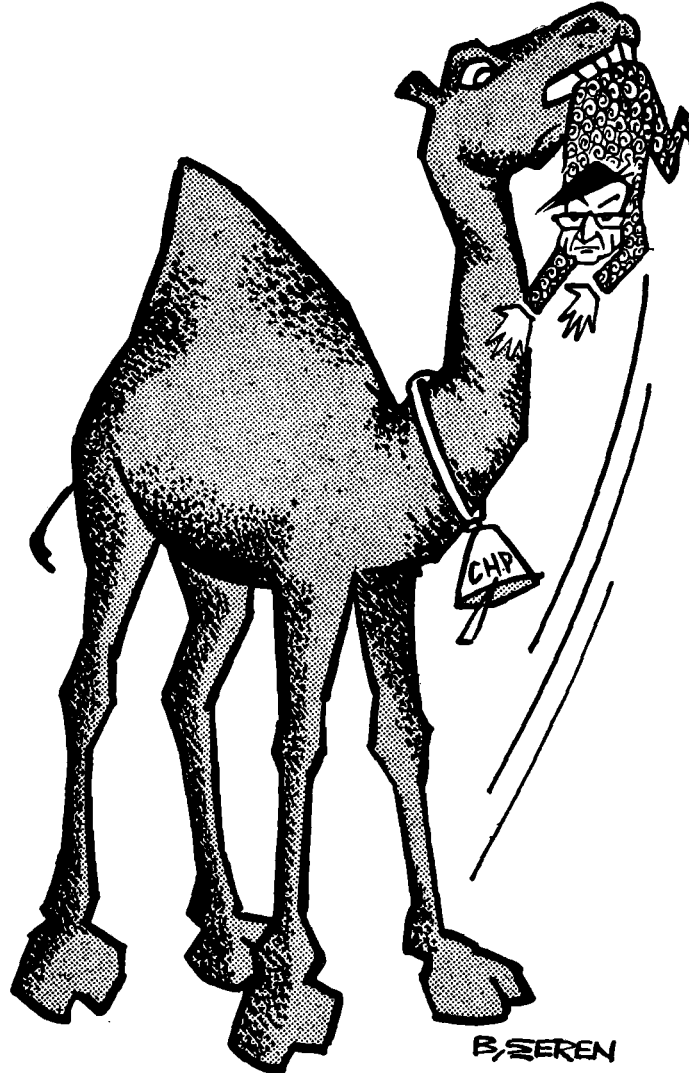

omuzundan aşarak, kimini de cıyak cıyak bağırarak ilerlemeğe çalışıyoruz koridorda. Tren kalktı. «Oh» dedim, «şehir tüm götürmekten vazgeçti bu tren...» Dörtköşe kadının biri dikilmiş koridorun ortasına. Geçmeğe imkân yok! Kadın yan dönüyor, arkası kapatıyor yolu; bu yana dönüyor, göğsünden geçilmiyor. «Yürüsene hanım» dedim, yürü ki biz de yürüelim. Ceza Kanunu gibi çakılıp kalmışsın yolun ortasında... Kadın, zaten burasına gelmişmiş, «nere gidiyorsun efendi!» diye gürledi. «Cüzzamlı var ilerki kompartımanlarda.» Al sana! Bir de cüzzamlı çıktı başımıza... «Nerde, hangi kompartımanlarda?» dedik. «Nah, şunlarda» dedi kadın. Güçlükle geçtim kadını. Kompartımanlardan ikisinin ışığı yanmıyordu. Daha kötüsü, kompartımanların camlarına, üzerinde «CÜZZAMLILARA MAHSUSTUR!» yazılı kağıtlar yapıştırılmıştı. Bunu görmüyeyim

mi, tepeden tırnağa ırkıldım. Bir anda, sanki bütün tren cüzzamlıya kesti. Bindigime bineceğime pişman oldum. On parmağım on cüzzamlı gibi çırpınıp duruyordu. Tren eriyor, eriyor, eriyor, kompartımanlar çığlık çığlığa dökülüyordu. Birdenbire sıcak görmüş buzların eriyip tükenmesi gibi bir şeydi. Birdenbire kir kir, kir... Birdenbire mikrop, mikrop, mikrop... Birdenbire pul, pul, pul.. Camlarında «Cüzzamlılara Mahsustur!» yazılı kompartımanlardan mikrop, ölüm, felâket taşıyor, yayılıyordu sanki. Elimde olmıyarak geri döndüm ve bağırarak, «geri, geri, geri çekilin! Dokunmayın trene!» Kadın bir çığlık attı, «ayy, sürme elini üzerime be!»

Birden bir kaynaşma başladı trende, «cüzzam, cüzzam, cüzzam!» «cüzzamlı vaaar!»... Heybesini, torbasını sırtlayan kendine yol açmağa çalışıyor, koridor deprem çığgisi

Kasım Gülek'in af isteği kabul edilmedi!

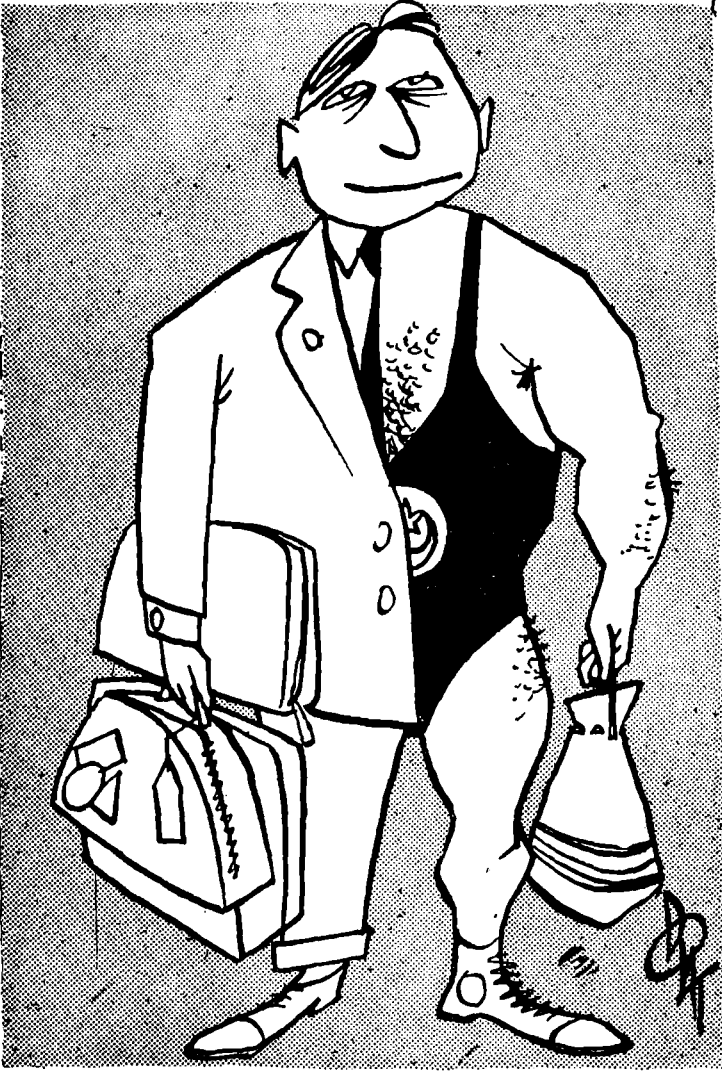

Deve kini!

gibi kaynıyordu. İri bir ihtiyar, yatığı yerden homurdandı, «cüzzam değil ya, isterse kuduz olsun.. Töbe gidemem bi yere»... Cüzzam sözü bir anda kuduz oluverdi ve koridor homurdanmağa başladı: «Kuduz vaaaa!»... Bu baştan öbür başa cüzzam gidiyor, o baştan bu başa kuduz dönüyordu. Kompartımanlardan birileri çıkıyor dışarı, «ne var, ne oluyor? Kuduz mu var, cüzzam mı var?» diye ortaya konuşuyor, sonra hızla çekiliyor kompartımanına, perdeleri çekiyor, «koridorda kuduz var, cüzzam var... Sakın çıkmayın dışarı!» diye basıyordu yaygarayı. Tedirginliğin böylesini görmemiştik! Hele çocukların hali, hele çocuklu ailelerin hali görülecek şeydi!.. Çocuklar bağırıyorlar, ana-babaları bağırıyorlar... Bir hengame ki sormayın! Hayır, bu kadar telâşa lüzum yok, biliyorum; fakat buz gibi gecenin ortasında nere inilir? Bir ara bir tren memuru belirdi, iki vagonun birleştiği yerde, yolculardan biri birşeyler sordu kendisine; memur gayet soğuk, «evet evet... cüzzam» dedi ve çabucak ayrıldı oradan. Bu, paniği daha da artırdı. İşin kötüsü, öteki vagonlardaki yolcular da paniğe kapılmışlardı. Bir an, «şu imdat kolunu çekelim de..» diye düşündüm, fakat vazgeçtim. Ya, «sana ne efendi? Cüzzamsa cüzzam... Kapatmışsın kompartımana, gidiyor işte. Ne diye zarara sokarsın devleti? Ver bakalım elli lira, yüz lira» derlerse n'aaparım, dedim. Yanımda fazlaca para yok. Hem, ne diye? Âlemin kafası ben miyim? Bulurum kendime bir köşe, giderim gideceğim yere..

Güçlükle bir başka vagona atladım, kompartımanlardan birinin köşesine sıkıştım. Yolcular aralarında konuşuyorlar: «Ne demek cüzzam?», «Bir hastalık, canım... Bulaşıcı bir hastalık», «Allah vermesin, felâket!», «Kuduzmuş canım, cüzzam değil;», «Kompartımanlara mı kapatmışlar?», «Tedavisi yokmuş bunun. Hastayı mutlaka yakmak lazımmış», «Aman Allahım, sen esirge!», «Hayvan mıymış, insan mıymış?», «Ne olduğu belli değil ki..», «Treni yakarlar mı dersin?», «Vagonu yakarlar belki», «Allahım, sen esirge!», «Nefesin bile geçermiş», «Anne, çişim var», «Gözün kör olmasın e mi! Nasıl çıkarız şimdi? Tut kendini biraz», «Koridora tutuver hanım, çatıyacak değil ya çocukcağız», «Daha önce bu kompartımana girdilerse ya?», «Aman Allahım, sen esirge!», «Beyfendi, azıcık öte gider misin..», «Kimildanıp durmayın lütfen..», «Elini sürme be!», «Kulhüvallahü ehat, Allahü samet..», «Biliyorsan, tebbeti oku hanım», «Hayır hayır... Karınca duası iyi gelir», «Lütfen susun da, bir çare düşünelim», «Cüzzam nerden gelmiş Türkiye'ye?», «Herhalde Amerika'dan... İspanyol gemicileri getirmiş olacaktı..», «Yok canım, araplardan geçme...», «Belirtisi nedir bunun?», «Kuduzun mu?», «Ağzı köpürüyor canım, tuttuğunu ısırtıyor», «Aman, Allah esirgesin!», «Kulüvallahü ehat.. Allahüs-samet..», «Ne diye kara vagona koyamazlar ki? İkinci mevkî şart mı yanı?», «Demek ki büyük adam bunlar... Belki devlet adamı..», «Devlet adamı mı? Ben hayvan sanıyordum. Allah esirgesin!», «Bir an önce var-saydık»...

Koridora bir ölüm sessizliği çöktü birden. Derken, kompartımandakiler de sustular. Herkes kendi içine kapandı, köşesine kıvrıldı. Bazıları tatlı tatlı kestirmeğe bile başladılar. Ben de uyumuşum. Gözlerimi açtığı zaman «C» istasyonundaydık. Susuzluktan kavruluyordum. İnap bir su içeyim, dedim. Saat sabahın yedisidiği galiba. Birden bir kaynaşma oldu. Ne oluyor, ne var, demeğe kalmadı, birkaç araba ya-

Yarım yamalak!

naştı istasyon binasının gerisine. İstasyon memurları saygılı şekilde koşuştular ve iki sıra halinde dizildiler. Arabalardan kürklü-mantolu, gocuklu-paltolu bir takım kadınlar ve erkekler indiler. Sonra çocuklar, bavullar, torbalar, bohçalar, kediler, köpekler, termoslar, fileler, çantalar, kahkahalar, kırılmalar, şakalar, merhabalar, şımarıklıklar, sululuklar indiler... Ve mutlu bir aile topluluğu halinde trene doğru yürüdüler. Memur ve müstahdemlerden birkaçı vagona tırmandı, birkaçı bavul ve valizlere yapıştı, birkaçı erkeklerden birkaçını etkiledi ve bu minval üzere vagona do-luştular. İstasyon başını omuzları arasına çekmiş, ellerini pantolon cebine sokmuş, buz gibi gözlerle bu olup-bitenlere bakıyordu. Kompartımanların camlarına hoh-layanlar, bu olup-bitenlere bakıyor-lardı. Lokomotif başını çevirmiş, iri gözlerle, bu olup-bitenlere bakı-yordu. Yapılar, pencereler, bacalar, sabah şaşkınlığı içinde, bu olup-bitenlere bakıyorlardı. Kasaba tüm, bu olup-bitenlere bakıyordu. Tür-kiye baştanbaşa, bu olup-bitenlere bakıyordu. Dünya, bu olup-bitenlere bakıyordu. Evet, herkes, her şey, sessizce, bu olup-bitenlere bakı-yordu.

Derken, karanlık iki kompartıma-nın ışıkları yandı. Cıvıl cıvıl kah-kahayla doldu kompartımanlar. Ko-ridorlar susuyordu, kompartıman-lar susuyordu, helâlar, helâ önleri susuyordu, heybeler, torbalar, ba-vullar, valizler, şalvarlar, pantolon-lar, bıyıklar, sakallar, hastalar, sağ-lar, kadınlar, erkekler, yani bilcüm-le yaratıklar ve eşyalar susuyordu. Ama, kahkahadan çın çın ötüyordu o iki kompartıman...

Az sonra memurlar ve müstah-demler ve başkaları ve daha başka-ları saygılı saygılı çekildiler, tren-den birkaç metre ötede saygılı say-gılı dizildiler, ellerini göbeklerinde kavuşturdular, başlarını önlerine eğdiler, gülümsemeğe, sırtmağa ça-lıştılar. Tren, düdüğünü usturup-luca çaldı. Başlar, o iki komparti-manın pencerelerine kalktı. Tren kalktı. Eller, kollar kalktı, «Güle güle!», «Okey!», «Teşekkürler!», «Gudbaaaay!», «Hoşçakalım!», «Güle güle kalın!»...

Tren hızlandı.

Kompartımanlar uyandılar, kori-dorlar uyandılar... «Cüz zam», «Ku-duz», «Cüz zam», «Kuduz»... Yine bir fısıltı, yine bir homurtu hızla do-laştı treni. «Çıktım kompartıman-dan, oldukça boşalmış koridorda, o iki kompartımana doğru yürü-düm. Işıkları yanıyordu ve mutlu kahkahalar geliyordu içerden.

Ve... Camlardaki kâğıtlar, hani o «CÜZZAMLILARA MAHSUSTUR!» yazılı kâğıtlar var ya, işte onlar, evet onlar kaldırılmıştı!..

Başım döndü. Şaşaklarım terle-di. Kuyruksokumuma aşağı soğuk bir ter yürüdü. Miğdem bulandı. Kollarımı kavuşturup, sırtımı pen-cereye dayadım. Bir süre kalmışım öyle... Sonra, nedendir bilmem, ba-ğırasım geldi; bağırdım, bağırdım, bağırdım... Ne dedim? Bilmiyorum! Duyan oldu mu? Bilmiyorum! Bil-miyorum, bilmiyorum!

İki istasyon sonra indim ben, üç aspirini birden yutup, uzandım ya-tığıma. Tren hâlâ gidiyordu her-halde...

Hüseyin KORKMAZGİL

Alışkanlık

Yorulmadan beleşe,
Alışan alışana.
Konmak için bir leşe
Yarışan yarışana...

Boşalıp dolmak için,
Etrafı yolmak için,
Delege olmak için
Çarpışan çarpışana...

All, Veli külahsız,
Bir cümlemiz yok «Ah»sız!
Kahvede nişangâhsız
Atışan atışana...

Ortak yok elemine,
Çok kandık boş yemine,
Bir kelin perçemine
Yapışan yapışana...

Alıntının küreği,
Hasan Beyin böreği,
Seçimlerde yüreği
Tutuşan tutuşana...

İmkân yok dert yazmaya,
Herkes hazır azmaya!
Kuyumuzu kazmaya
Çalışan çalışana...

Hazır lokma dişince,
Ense, göbek şişince,
Çıkartılar birleşince:
Barışan barışana...

Çekildik falakaya,
Teşekkür alâkaya,
Yüksek politikaya
Karışan karışana...

Çok açtılar arayı,
Seçtik akla karayı,
Görüp peşin parayı,
Yılışan yılışana...

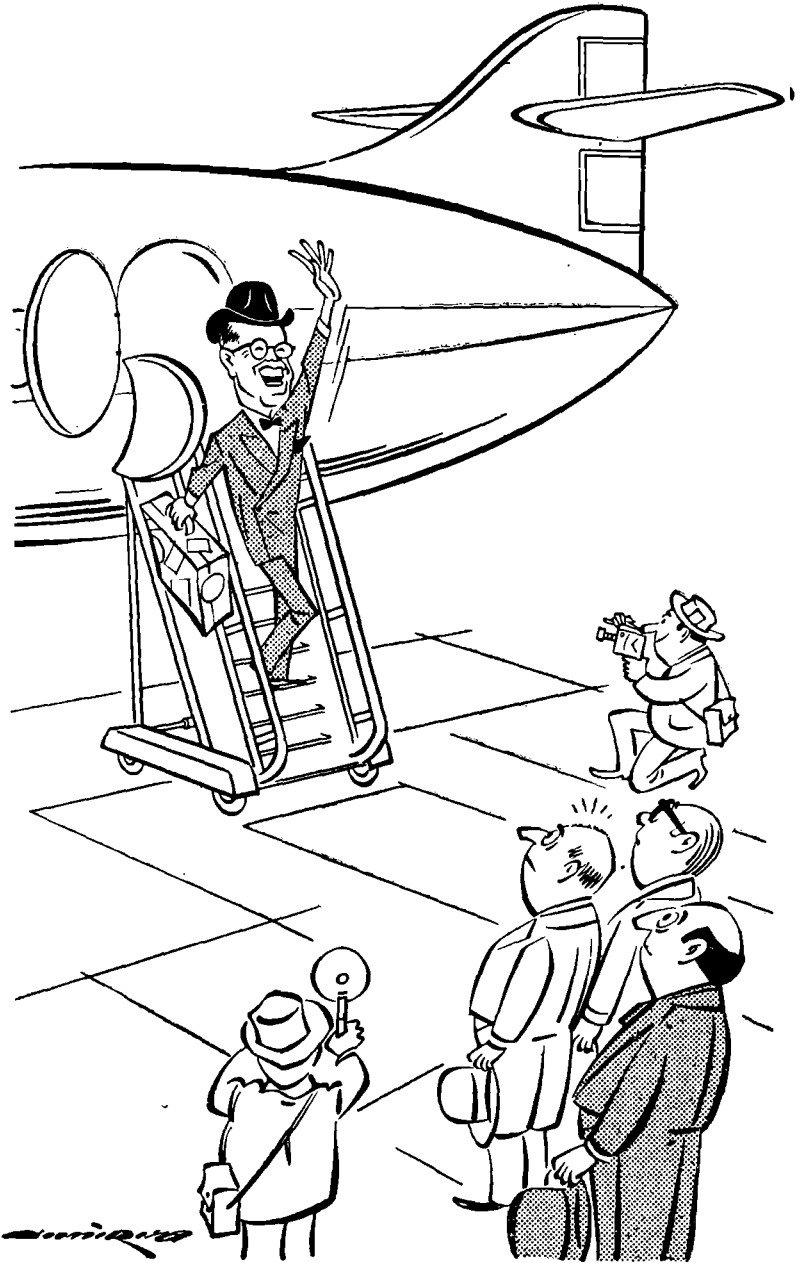
Şaşırdın mı babalık?
Bu balık başka balık!
Ülke oldu arpalık,
Karışan karışana...

Kemeri sık, dişi sık,
Bir gün diyeceğiz «Gık!»
Mart gelsin de dama çık!
Çağrışan çağrışana...

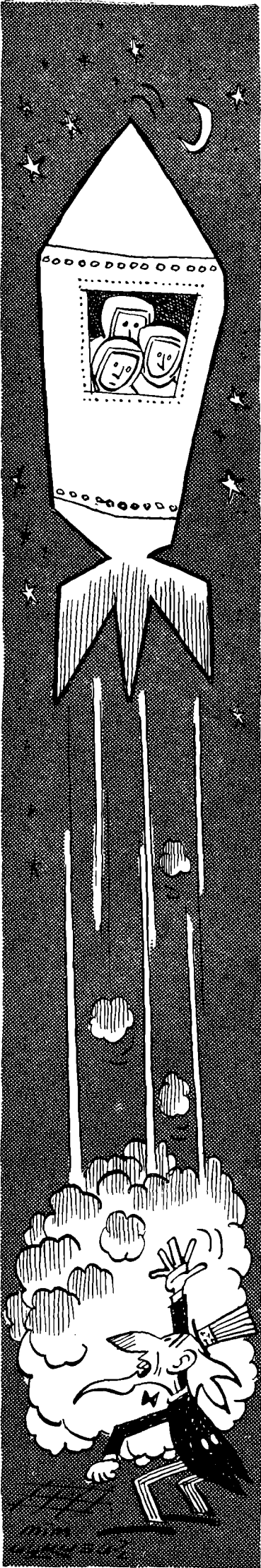
Bolluk var, geçim ucuz,
Yaraya bu eker tuz!
Humhum ile burunsuz
Yakışan yakışana!..

Salâhattin KUTLU

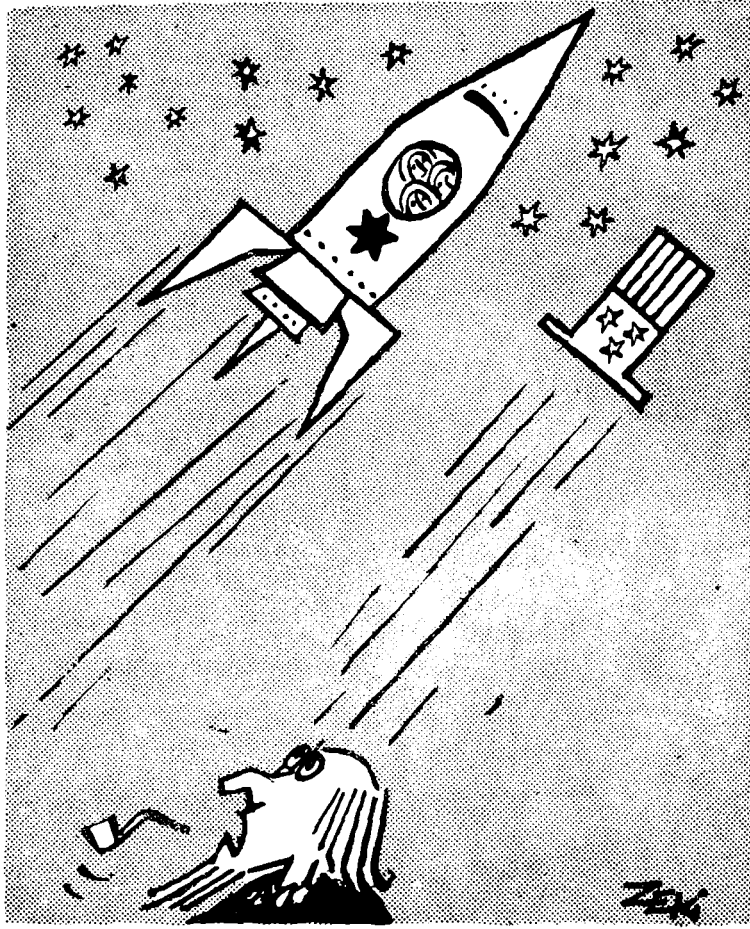
Dışişleri Bakanı İran ve Pakistan seyahatinden döndü:

— Eeee, Kıbristan ne haber çocuklar?.. Değiştirme birli-ğimiz gitti mi?..

Amerika — Ağır ol, binecek var!

Yazısız

Palavra yarışı!

Gazinoda üç arkadaş, üç şişe şarabın karşısına geçmiş konuşuyorlardı. Biri:

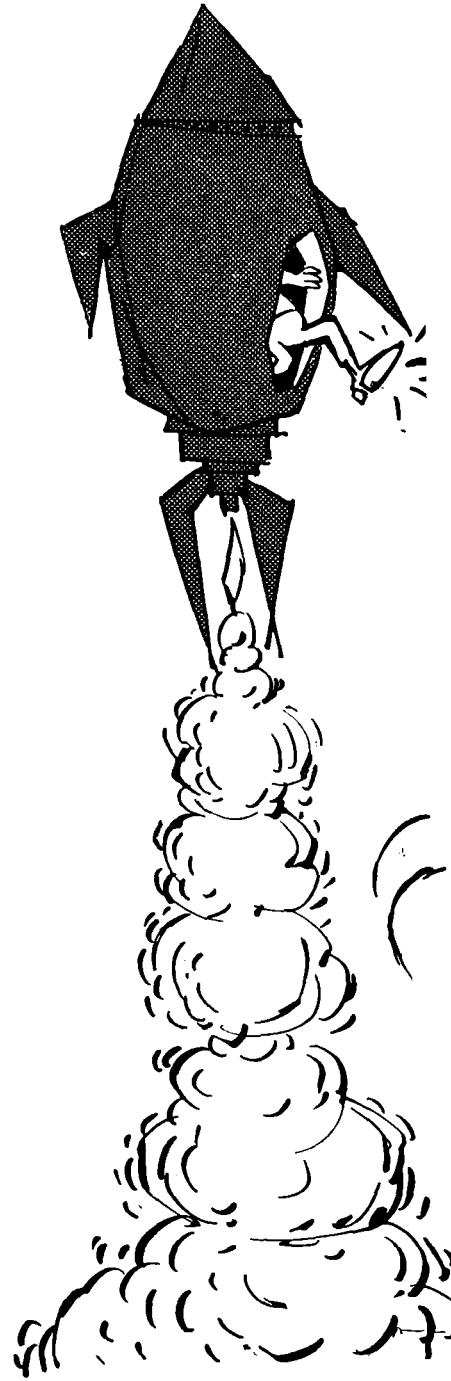
— Benim köyünde, diyordu, bir büyük anne var tam seksen yedi yaşında, ama öyle dinç ki küçük çocuklarla ip bile atıyor.

Öteki, hemen atıldı:

— Benim köyümde de yüzdörtlük bir dede var, her sabah ağaca tırmanır!...

Onları sessizce dinleyen üçüncü arkadaşları:

— Bizim semtte yüz on sekiz yaşında bir ihtiyar vardı, dedi, o kadar çok yaramazlık ediyordu ki, onu yatılı okula yazdırmak zorunda kaldık!

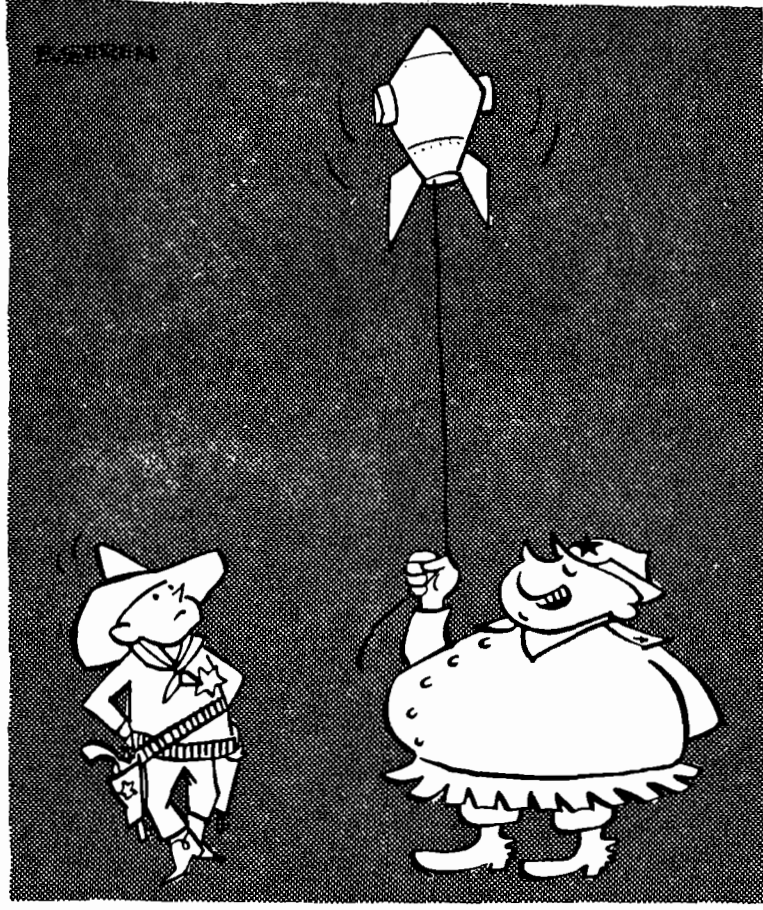

Ya

— Geç

CAFER
ZORLU

— Haniya, çocukları sevindiriyor!

Şahane kadın

Bay F. yeni evlenmişti, samimi bir arkadaşına karısının meziyetlerinden bahsediyodu.

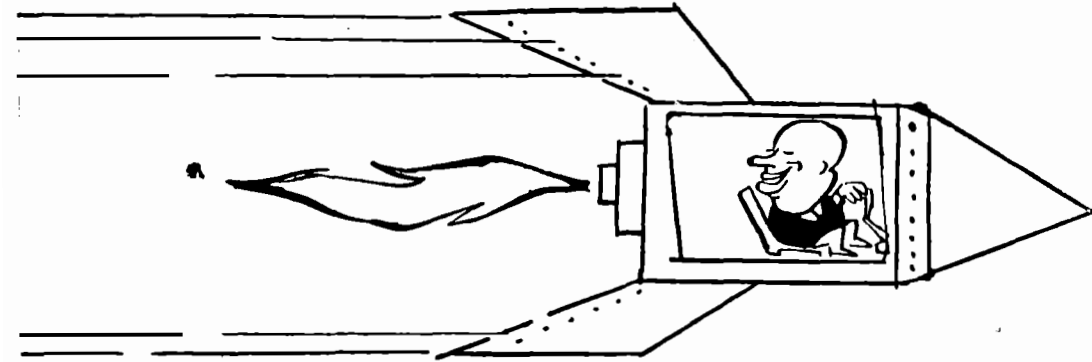
— Şahane bir kadın, azizim. Akşam eve gelince, terliklerimi kapının arkasında, gazetemi masanın üzerinde, yeneği ve mutfakta sıcak su dolu kabı hazır buluyorum!...

Arkadaşı hayretle yüzüne baktı:

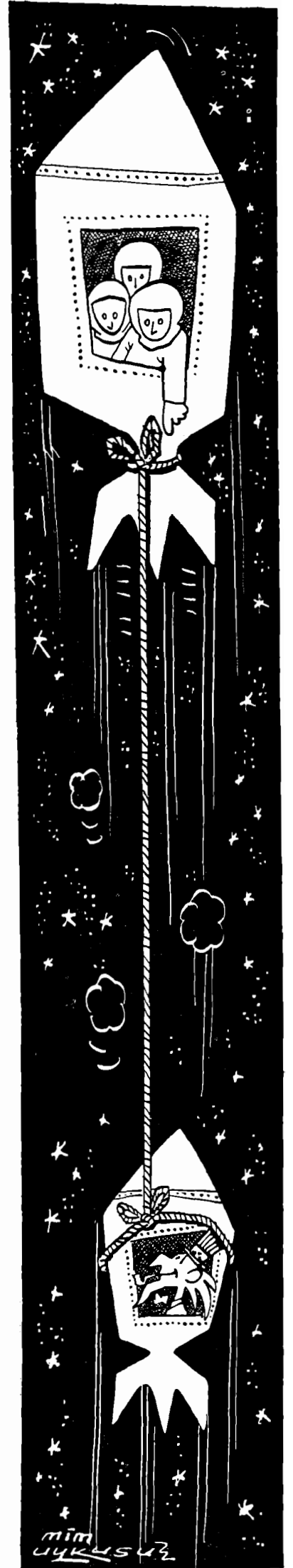
— Çok güzel ama sıcak su ne için, pek anlıyamadım?

Bay F. hemen cevap verdi:

— Karım soğuk suyla bulaşık yıkamaktan nefret ettiğimi biliyor da...

CAFER
ZORLU

— Bak yoldaş, Amerika bizi ne kadar yakından takip ediyor!

ECZACI Gagın, derin bir uy-
kuya dalmıştı... Öyle ki, bur-
nuna konan sineğe rağmen
uykusuna devam ediyordu mışıl
mışıl. Neden sonra burnunda ya-
bancı bir cismin mevcudiyetini his-
setmiş, önce yüzünü gözünü oynat-
tıktan sonra, kuvvetli bir aksırıkla
burnundaki sineği kovup horlaması-
na devam etmişti tekrar. Zaten
uyuyamayan karısı ise, kocasının
bu müthiş aksırığı ile yatağında ir-
kilmiş ve ondan sonra da bütün
gayretine rağmen gözüne uyku gir-
memişti bir daha. Sonunda kalk-
mış, terliklerini giyip pencerenin
kenarına oturmuştu çaresiz.

Hava mı sıcaktı, yoksa ona mı
öyle geliyordu?.. Üzerindeki incecik
geceliğe rağmen ter içinde kalmıştı
bütün vücudu. İçinde bir sıkıntı
vardı... Sebebine gelince kendisi de
bilmiyordu doğru dürüst. Vurdum-

ECZACININ Karısı Çehof'tan: Ergin Ortaç

duymaz kocası ise horul horul uyu-
yordu.

Genç kadın pencerenin kenarına
oturmuş bir yandan serinlemeğe
çalışıyor, diğer yandan da etrafını
seyrediyordu. Dışarı karanlık ve
sessizdi... Fakat biraz sonra gittik-
çe yaklaşan ayak sesleri bozuver-
mişti bu sessizliği. Eczacının karı-
sı, «herhalde bekçiler dolaşıyor»
diye düşündüyse de biraz sonra ya-
nıldığını anlaşıyordu. Bekçi değil-
di dolaşanlar... Kolkola girmiş iki
adam konuşa konuşa yaklaşıyorlar-
dı. Biri iriyarı, diğeri ise daha kısa
boyuydu. Eczanenin önünden ge-
çerlerken adimlarını daha da ya-
vaşlatmışlardı.

Kısa boylu olanı:

— «Yahu burası ilaç kokuyor!..»
dedi. «Hah tamam bak, işte ecza-
ne!.. Şimdi hatırladım... Hattâ ge-
çenlerde uğramıştım da. Ama, sa-
hibi öyle suratlı bir herif ki!.. Ha-
ni eşek suratlı desem, eşeğe haka-
ret etmiş olurum.»

İriyarı olanı kalın sesiyle,

— «Doğru...» diye cevap verdi,
«aksine öyle de güzel, genç bir ka-
rısı var ki...»

— Ya, ben de bir defa görmüş-
tüm... Ne dersin doktor, eşek su-
ratlı kocasını seviyor mudur acaba?

— «Hiç zannetmem...» diye cevap
verdi doktor. Sonra da içini çeke-
rek,

— «Şimdi uyuyordur herhalde...»
dedi, «asıl uyurken ne güzeldir kim-
bilir?.. Hafif aralık ağzı, yorganın
kenarından çıkan çıplak bacağı...
Belki de üzerini hiç örtmemiştir bu
sıcakta. Ama kocası olacak o eşek
suratlı ne anlar böyle güzel kadın-
lardan... Ona, ha güzel bir kadın,
ha bir kutu karbonat vermişsin...
Onun için ikisi de birdir muhak-
kak.

Zayıf olanı birden duruverdi...

— Doktor, dedi, aklıma bir şey
geldi... Haydi bir ilaç istiyelim gi-
dip... Belki de karısı açar kapıyı.

— Ne diyorsun dostum, gecenin
bu saatinde olur mu hiç?

— Neden olmasın, eczacılar alı-
şıktır bu gibi şeylere... Haydi boşu-
na düşünmeyin de gelin.

Eczacının karısı bütün bu konu-
maları pencerenin arkasından din-
lemişti. Kapı çalınca kocasına
şöyle bir göz attı... Öyle derin uyu-
yordu ki, değil kapı zili.. top atılsa
uyanmasına imkân yoktu. Hemen
üzerindeki geceliği değiştirip kapıyı
açmak için aşağıya indi. Artık için-
deki sıkıntıdan eser kalmamıştı.
Son derece heyecanlıydı şimdi...
Kalbi çarpa çarpa kapıyı açtı.

— «Buyurun ne istiyorsunuz?..»
diye sorarken yakası açık elbisesi-
nin tam örtemediği dolgun göğüs-
lerini eliyle kapamağa çalışıyordu.

— Eee şey... Biraz karbonat verir
misiniz lütfen?

Eczacının karısı karbonatı ver-
mek için arkasını dönünce, doktor,
arkadaşına «işler yolunda» mâna-
sında gözünü kırpmış, sonra da
genç kadına hitaben,

— «İlk defa bir eczacı hanımla
karşılaşıyorum...» demişti.

Genç kadın,

— «Bunda şaşılacak bir şey
yok...» diye cevap verirken, yan
gözle doktorun arkadaşına bakmayı
da ihmal etmemişti. «Kocamın baş-
ka yardımcısı olmadığı için ben
yardım ediyorum ona.

— Ya öyle mi?.. Çok güzel... Ter-
temiz bir eczaneniz var doğrusu.

Genç kadın karbonatı sarıp dok-
tora uzatmıştı. Doktor parayı öder-
ken, «şimdi ne yapalım» der gibi
arkadaşına bakıyordu yan gözle.
Bir anlık sessizlikten sonra doktor-
la arkadaşları kapıya doğru birer adım
atıp yeniden bakiştiler.

Nihayet doktor,

— «Biraz da nane şekeri verir
misiniz?» dedi.

Genç kadın raftaki nane şekeri
kavanozuna uzanırken, bu sefer de
doktorun arkadaşları,

— Acaba, dedi, içecek bir şey bu-
lunur mu sizde?.. Meselâ şey... Hah
tamam, soda var mı soda?..

— Soda mı?.. Var, burda mı içe-
ceksiniz?

— Burda içmeliyim ya... Birkaç
şişe getiriverin lütfen.

Eczacının karısı nane şekerlerini
bir kâğıda sardıktan sonra, soda-
ları getirmek üzere içerkî odaya
geçmişti.

Yalnız kalmaktan istifade eden

doktor, arkadaşının kulağına ya-
vaşça,

— «Ne harika meyva değil mi?»
diye fısıldadı. «Böyle ananas! Ma-
deria adasında bile yetişmez... Fa-
kat bu horultu ne kuzum? Ha, ta-
mam... Eczacı beyin horultusu olsa
gerek!..»

Biraz sonra eczacının karısı elin-
de beş şişe sodayla dönmüştü. Mer-
diven inip çıkmaktan yüzüne hafif
bir penbelik gelmişti. Genç kadın
soda şişelerini açarken, kapak aç-
acağını elinden düşürtüverince, dok-
torla arkadaşları,

— «Şşşşt...» diye yerlerinden fır-
ladılar. «Aman gürültü yapmayın,
kocanızı uyandıracaksınız.»

— Ne olur uyandırırız mı?..

— Uykusu kaçarsa yazık değil
mi?.. Ne güzel sizi görüyordur rü-
yasında. Şimdi içelim artık... Hay-
di şerefimize!..

Doktor sodasını yudunlarken,

— Ah, diyordu, şu soda kırmızı
şarapla ne güzel giderdi kimbilir!..
Yazık ki eczanelerde bulunmuyor.
Halbuki saçma. Pekâlâ ilaç yerine
de geçiyor bazen... Durun bakim,
sizde «vinum gallicum rubrum» var
mı?

— Olmaz olur mu, var tabii...

— Ne bekliyoruz öyleyse, getirse-
nize...

Doktorla arkadaşları şapkalarını çı-
kardılar, tezgâhın önüne de birer
iskemle atıp rahatça oturdular...
Başlangıçta sodayla, daha sonra da
sek olarak alkollü kuvvet şarabını
güzelce içmeye başladılar.

Bir ara doktor, genç kadına dö-
nüp,

— Doğrusunu isterseniz, dedi, şa-
rabın tadı çok kötü... Fakat size
baktıkça kevsir şarabı içiyormu-
şum gibi geliyor.

Doktorun sözleri genç kadının
hoşuna gidiyordu. Artık mahcuplu-
ğu bırakmış, o da kadeh kaldırma-
ğa başlamıştı ara sıra. İçtikçe neşe-
leniyor, gülmek, konuşmak istiyor-
du canı.

Bir ara,

— Ah, dedi, mümkün olsa da sık
sık uğrasanız buraya.. Can sıkıntısı
çok kötü şey.

Tabii doktor kaçırır mı bu fırsatı
hiç...

— Hakkınız var, dedi, çöl ortası-
nda açmış nadir bir çiçeğe benziyor-
sunuz tıpkı... Tabiat harikası buna
derler işte. Fakat merak etmeyin
sizi unutmuyacağız, sık sık ziyare-
tinize de geleceğiz. Ama şimdi mü-
saade edin de borcumuzu ödiyelim
artık. Tam ayrılırken de,

— Kocanızın uykusu oldukça ağır-
mış, dedi. Belki de hâlâ sizi görü-
yordur rüyasında!

Bunları söylerken, avucunun içi-
nde durmadan genç kadının elini ok-
şuyordu.

Eczacının karısı bir ara kendine
geldi,

— Bu gibi şakalardan hiç hoşlan-
mam, dedi.

— Şaka ne demek?.. Gençsiniz,
güzelsiniz... Şekspir, «Gençliğin ta-
dını çıkaran bahtiyardır» sözünü
boşuna mı söylemiş.

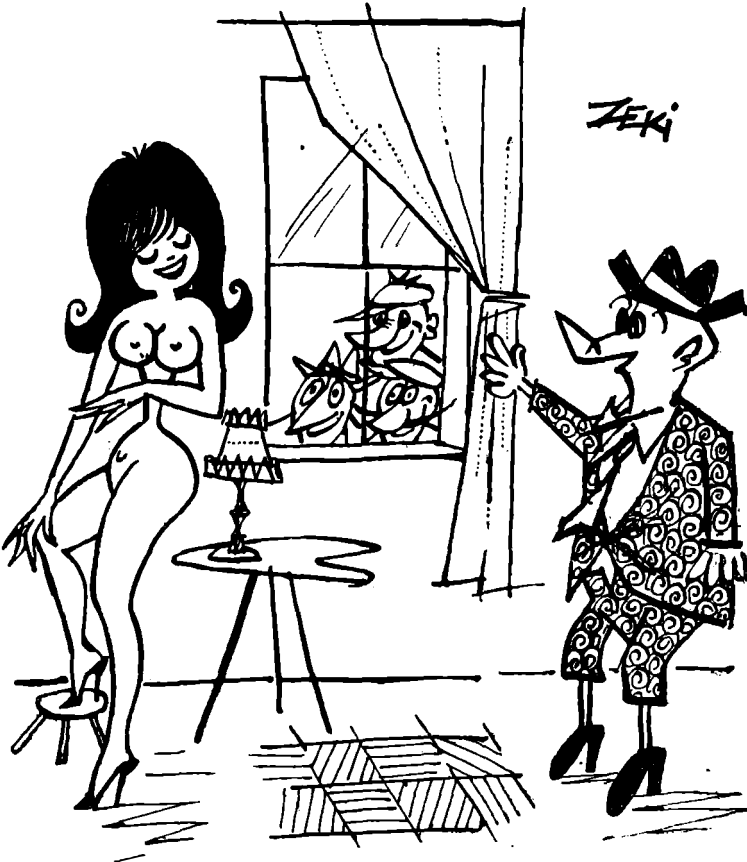
— Bırakın elimi lütfen

Fakat sonunda iki arkadaş, ecza-
neden ayrıldan önce, genç kadı-
nın bütün direnmesine rağmen eli-
ni öpmeye muvaffak olmuşlardı.

Onlar ayrılır ayrılmaz eczacının
karısı da hemen yukarıya çıkıp
pencerenin önüne koşmuştu.

Doktorla arkadaşları birkaç adım
uzaklaştıktan sonra durmuşlar, ara-
larında bir şeyler fısıldaşmağa baş-
lamışlardı. Acaba ne konuşuyorlar-
dı? Genç kadının kalbi çarpıyor,
heyecandan şakakları zonkluyordu.

Birkaç dakika sonra doktor, ayrı-
lıp yoluna devam etmişti. Doktorun
arkadaşı ise dönüp, yavaş yavaş
eczaneye doğru yaklaşmağa başla-
dı. Dükkânın önüne gelince bir
müddet durup etrafına bakındı...
Kapının önünde bir aşağı bir yukarı

— Ben de onların yanına gidiyorum... Sana burada
tahammül etmek çok zor!

rı dolaştıktan sonra da, uzanıp zili çaldı çekinerek.

Tam bu sırada genç kadın, kocasının,

— «Ne oluyor.. kimdir o?..» demesi üzerine birden irkilmişti.

— «Kapı çalınıyor da duymuyorsun... Bu kadar kayıtsızlık olur mu hiç!..» diye durmadan söylenen eczacı, uykulu gözlerle yatağından doğrulup sallana aşağıya indi... Kapıyı açıp,

— «Evet, ne istiyorsunuz?..» diye kabaca sordu.

Doktorun arkadaşı karşısında eczacıyı görünce şaşırılmıştı birden...

— Sey.. diye kekeledi, biraz karbonat istiyorum lütfen.

Eczacı tembel adımlarla tezgâhın arkasına geçip, esneye esneye karbonat kutusuna uzandı.

Merakla tekrar pencereye koşan eczacının karısı ise, biraz sonra doktorun aradaşını dükkândan çıkarken gördü. Adam birkaç metre yürüdükten sonra karbonat kutusunu kaldırıp atmıştı bir kenara. Biraz daha ilerledikten sonra da doktorla buluşmuş, önce ona elleriyle sinirli sinirli bir şeyler anlatmış, daha sonra da ikisi birden köşeyi dönüp uzaklaşmışlardı.

Genç kadının içine yeniden sıkıntı çökmüştü. Kocası ise yukarı çıkar çıkmaz devriliş yatmıştı. Genç kadın hırslından ağlamamak için güç tutuyordu kendini. Yatağın içinde, yorganı başına kadar çeken eczacı ise boğuk boğuk mırıldanıyordu:

— Tezgâhın üzerinde parayı unuttum.. sabahleyin kalkınca kasaya koymayı unutma... Cümlesini bitirir bitirmez de horlamağa başlamıştı.

Diğer yanda eczacının karısı ise, kocasının horultuları arasında, «Gençliğin tadını çıkaran bahtiyardır» cümlesini hatırlayınca göz yaşlarını tutamamıştı daha fazla.

Çeviren: Ergin ORTAÇ

✱

Konfor

Olive arkadaşına yeni tuttuğu apartmanı ballandıra ballandıra anlatıyordu.

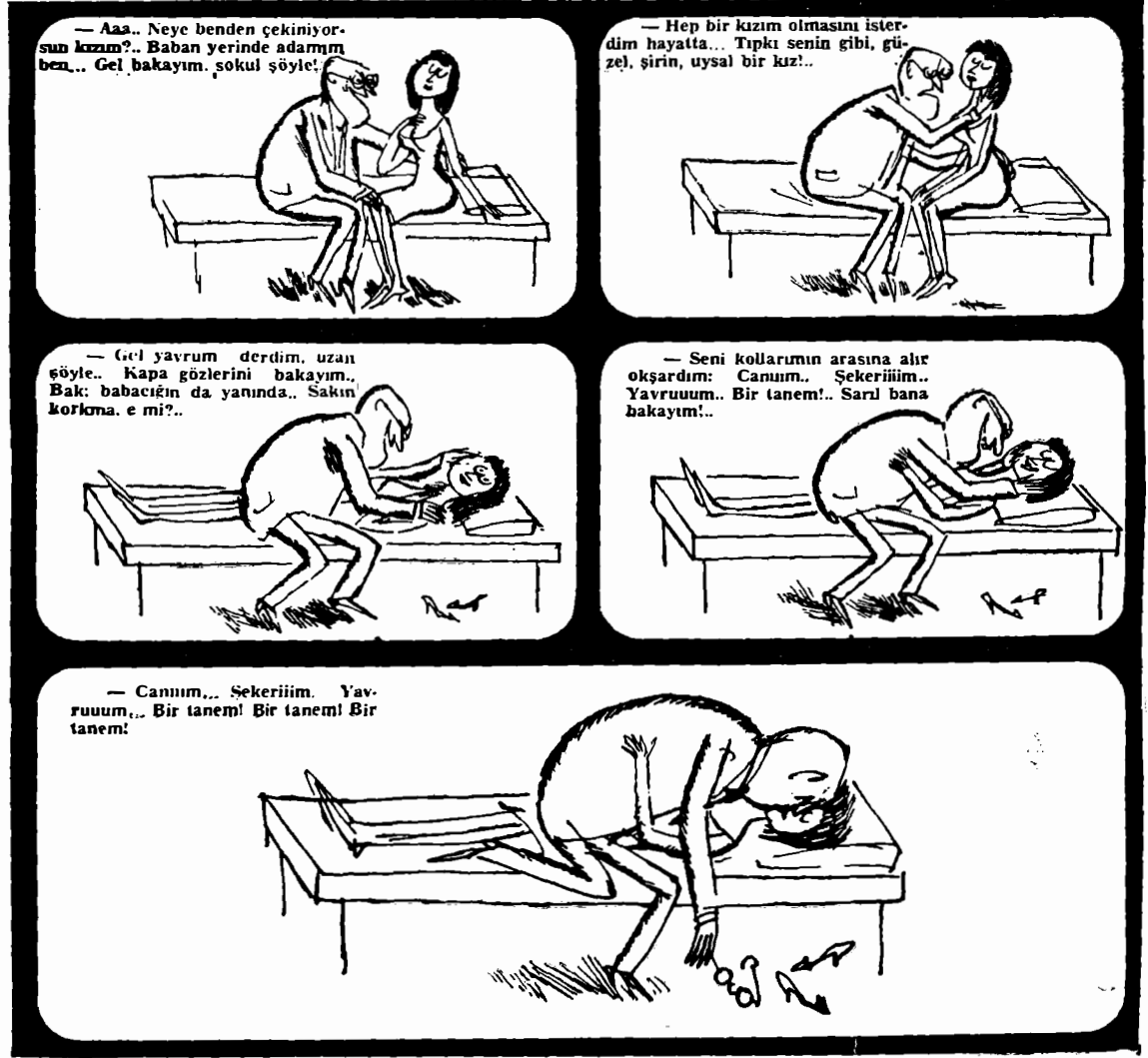
— Yirminci asrın bir konfor şaheseri, diye sözüne devam etti. Her banyoda üç musluk var!

— Üç?..

— Tabii, sıcak, soğuk ve ılık su musluğu!!!

Babalık Metodu

0 kadar güzel ki...

Ekselâns Monsenyör dela Testa Arap memleketlerinden birine ziyarete gider, ve oranın hristiyan arapları tarafından şerefine verilen ziyafette baş imamın yanına oturtulur. Yemeklerin arasında domuz eti de vardır. Sıra ona gelince Monsenyör dela Testa, baş imama doğru eğilir:

— Buyurmaz mısınız? der.

İmam şiddetle reddeder:

— Dinimin menettiği şeyi yiyemem!

Monsenyör dela Testa tabağına güzel bir domuz eti parçası koyarken içini şapırdatarak:

— O kadar da güzel ki!.. der,

Ziyafet sona erer, heres masadan kalkar, baş imam Monsenyör dela Testa'ya:

— Madam dela Testa'ya en derin hürmetlerimi iletin der,

— Dinim menettiği için evli değilim!

O zaman imam müstehzi bir gülüşle, hemen ilâve eder:

— O kadar da güzel ki...

✱

Saat kaç?...

Amerikalı karı koca, çok iyi organize edilmiş programla Paris'te dolaşıyorlardı. Sıra Louvre'a gelmişti. Tablolarla dolu salonları gezerlerken bir aralık kadın kocasına saati sordu.

Kocası önünde durdukları tablonun altını okudu «Madam X in tablosu, Ingres tarafından» sonra elindeki defteri açtı, sayfaları karıştırdı.

— Saat tam üçe on var dedi.

Kaç?

Fabrikatör hafta sonunu New York'ta geçiriyordu. Pazar sabahı erkenden, acı acı çalan telefonun sesiyle uyandı. Ortağı konuşuyordu:

— Çabuk gel! Muazzam bir yangın her şeyi kül etti. 683 bin dolar 72 sent zararımız var!

— Allô! dedi mahmur fabrikatör, biraz daha yavaş konuşamaz mısın? Pekiyi anlamadım, 60 mı yoksa 70 sent mi dedin?

— Dünyada ne iyi kalbli insanlar var be... İkidir önümüzden geçiyor!

Dünden BUGÜNE

DERLEYEN: Kudret Sinan

Tarihte Mizah

Bu da bir bıtkı

İKİNCİ Abdülhamid zamanının ünlü kişileinden Sadi Bey'in Bostancı'da, şark stilinde düşünmüş, çok güzel bir köşkü vardı. Bu köşke sık sık o günlerin tanınmış devlet adamları giderlerdi.

Bir sabah, İstanbul tarım müfettişi, ermeni asıllı, Agaton efendi Sadi beyi ziyarete gelmişti. Agaton efendi; kerli ferli, zamanının çalımı ve cakalı adamlarındandı. Ünlü kişilerle düşüp kalkmayı çok sever, çevresine daima yüksekten bakardı. Köşkün selâmlık dairesine alınmıştı; Sadi beyin gelmesini bekliyordu. Bu sırada salona bir misafir daha girdi. Agaton efendiyeye nazik ve saygılı bir selâm verdikten sonra, ev sahibini beklemek için, o da bir köşeye ilişti. Çalımı ve cakalı Agaton efendiyeye göre, bu yeni misafir pek sade ve normal giyinmişti. Ortaya yakın kısa boylu, gösterişsiz bir adamdı. Kısa kesilmiş kırsakallı esmer yüzünde tevazu dolu tebessümler uçuşuyordu.

Agaton efendi; burun ucu ile selâmını aldığı bu yeni misafiri bir süre yükseklerden bakan gözlerle süzdü. Onun kılık ve kıyafetinden, çekingen duruşundan, taşradan gelmiş bir vilâyet memuru olduğu sonucunu çıkarı. Lûtfedip bir iki kelime konuşmağa da tenezzül etti:

«— Sizi tanıyamadım; taşradan geldiniz galiba..» dedi.

«— Evet efendim; Diyarbakır'dan geliyorum.»

Agaton efendi; keşfindeki bu başarıdan ötürü memnundu. Konuşma konusu açtı, övüne övüne, uzun yıllar Avrupa'da öğrenim yapmış bir kimse olduğunu anlattı. Tarım uzmanıydı. Hâlen de İstanbul tarım müfettişliği görevinde bulunuyordu. Bu arada Diyarbakır'da ne gibi ürünler yetiştiğini, tarım durumunun ne halde bulunduğunu filân sordu.

Misafir; ilin başlıca ürünlerini, tarımın gelişmesi için yapılan çalışmaları, elde edilen sonuçları çok bilgili bir şekilde derin derin anlatıyordu. Agaton efendi; memurun bu bilgisinden memnun oldu, iltifat etmek istedi:

«— Aferin memur efendi; hoşuma gitti, maşallah bir tarımcı kadar bilginiz var. Diyarbakır'da göreviniz nedir bakalım?»

Misafir, aynı saygılı ve nazik halile:

«— Valiyim efendim..»

Cevabını verdi. Bu cevapla Agaton efendinin de ayakları suya erdi. O günlerde gazeteler Diyarbakır Valisi ünlü edip, şair ve yönetici Sırrı Paşa'nın, bir nazırlığa tayin edilmek üzere, İstanbul'a çağırıldığını yazmışlardı. Durumu anlayınca işi şakaya vurmaya mecbur oldu:

«— Paşam; hazır tarımdan konuşuyoruz ya, benim bir de bitkilik tarafımın olduğunu söyleyeyim:: Bana hiyar Agaton efendi de derler.»

GÜNÜN SORUSU!

[Karikatür sanatının eski bir şöhreti söndü. Togo'yu kaybettik. Bileği sağlam bir çizgi ustası idi. Ölümü, basın dünyamız için bir kayıptır. Ailesine baş sağlığı dileriz.]

AKBABA

Eski Şürde Mizah

Yok gazeli

Yarım yüzyıl öncesinin ünlü ve değerli mizah yazarlarından rahmetli Osman Cemal Kaygılı'nın o yıllarda yazdığı (Yok) redifli uzunca gazelden alınmış birkaç beyt:

**Pazarlıksız, fiyat maktu, ne alsan bak eziyet yok
Çürük olsun, çarık olsun; usuldendir, şikâyet yok!**

**Tehiy destim çok eyyamdır, bunaldım Ya Resullullâh
Ne bakkaldan, ne aktardan, ne kassaptan inâyet yok;**

**O geçmiş demler, âlemler, bütün (Nakş-i berâb) şimdi
Ne bir bayram, ne bir seyrân, ne bir âdi ziyafet yok!**

**Kazara bir aziz dostum ziyafet verse de şayet
Ziyafet sofrasında arz-ı endama kıyafet yok.**

**Bugün bir pantolon alsam, yarın mutlak fotin eksik,
Öbürgün bir fotin bulsam, yelek, gömlekle, câket yok.**

**Açarsam şöyle bir sandukça-i esrar-ı ihvânı
Neler var orda bilsen, çok şaşarsın sen, nihayet yok.**

**Cihan yandı yıkıldı, asümandan kanlı yaş aktı,
Bugün hâlâ İstanbul'da şetaret var, saadet yok!..**

Eski Türk Mizahı

Herkesin kendi teli

(«Dalkavuk» adlı mizah dergisi, ikinci meşrutiyetin ilk yıllarında yayınlanmıştı. Dergi, çıkışını selâmlıyan gazeteleri şöyle anlatıyor:)

DALKAVUK — (İki kat eğilerek basın alanına girer) Efendilerim, beylerim, sultanlarım; huzuruza kabul edilebilir miyim?

SABAH G. — Sabah Sabah bu gelen de kimdir?

İKDAM G. — Efendi; bu işte sebat ve ikdam lazımdır; İkdam edebilecek misin?

TANIN G. — Evlâdım, okuyucularını öyle güldürmelisin ki onların kâhkahaları daima bu kubbede Tanin endaz olsun.

S. FÜNUN G. — Servetin var mı ona bak, başka şeye aldırma.

T. HAKİKAT — Daima Hakikatlara Tercüman olmalısın evlâd.

METİN G. — (Koltuk değneklerine dayanarak) Daima benim gibi Metin olman gerektir.

BOŞBOĞAZ — Her duyduğunda şurada burada söyleme, Boşboğazlık iyi bir şey değildir.

Bütçe açığı

Elli yıl öncesi mizah dergilerinden (Davul), bütçedeki açığın kapatılması için şöyle pratik bir çare sağlık vermektedir:

«Haliç'te ne kadar midye varsa bunları toplamalı. Resmî binâların damlarına çok muntazam bir şekilde dizmeli. Nisan gelince bol yağmur yağacak, bu midyelerin içine girerek onlarda inci meydana gelmesine sebep olacaktır. Bu incileri Avrupa'ya satık mı gel keyfim gel.»

Gürültünün sebebi

(Yine «Davul» gazetesinde o yıllarda çıkmış bir yazı:)

«Sanfransisko Muhabirimizden: 15 Şubat — Bugün burada yer altından çok şiddetli güm-bürtüler gelmiş; halk yeni bir zelzele olacağı korkusu ile sokaklara dökülmüştür.

Sanfransisko muhabirimizden: 16 Şubat — Tehlike olmadığı anlaşıldığından halk evlerine dönmüştür. Gelen gürültülü ses, meğerse, Osmanlı kabinesinin düşmesinden çıkan sesmiş.»

Bir başsağlığı

(Cart Beyim) adlı mizah dergisinden bir havadis:

«Cenabı Hak bütün matbuat-ı Osmaniyeyi gök ve yer âfetlerinden masun buyursun, Âmin. «Dost» adlı gazete, henüz pek genç yaşında iken vefat etmiştir. Açıkta kalan muharrirlerine ve bütün abonelerine beyanı tâziyet ederiz.»

Yerine göre

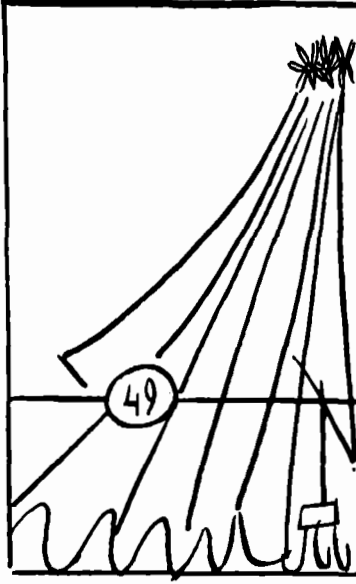
(Cart Beyim); Hakkı Paşanın, sadrazâm olmadan önce ve olduktan sonra basın hakkında söylediği iki vecizeyi şöylece yazıyor:

Olmadan önce — «Serbest-i matbuat, lüzumu olan bir fenalıktır.»

Olduktan sonra — «Serbest-i matbuat, lüzumlu olmıyan bir fenalıktır.»

SATILIK GELİN ESVABI

YAZAN- ADNAN TAHİR
ÇİZEN- TURHAN SELÇUK

DOKTOR BEY...
BİR DAKİKA GELİR
MİSİNİZ?

DEDİKLERİMİ UNUTMA...
SAKIN OL, BENİ DÜŞÜN, DİZİ DÜŞÜN...
SENİ SAHİDEN SEVENİ... VE SENİN SAHİ-
DEN SEVDİĞİN -
BENİ DÜŞÜN...
OLUR.

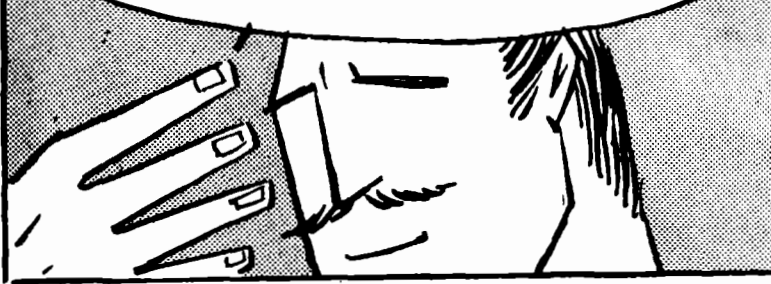
HAYDI BAKALIM... NERMİN HANI-
MA GEÇMİŞ OLSUN DEYİN... BÜYÜK
BİR TEHLÜKE ATLATTI... CİDDEN BÜ-
YÜK BİR TEHLÜKE... DURADA FAZLA
KALMAK YOK... SİZİ BEŞ DAKİ-
KA SONRA İÇERDE BEKLİYORUM.

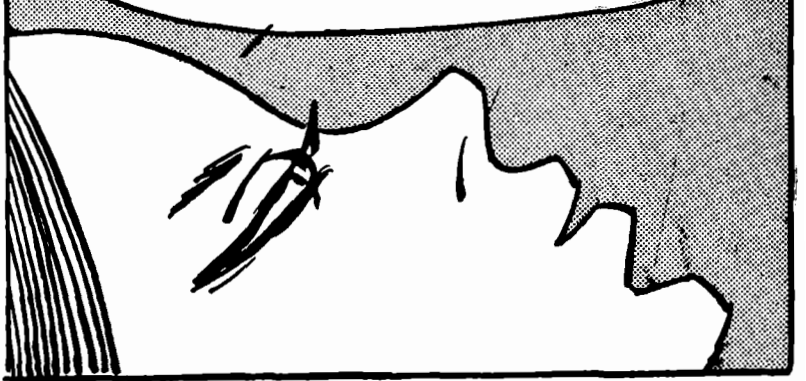
ÖZÜR MÖZÜR DÜEMEĞE LÜZUM YOK İRFAN... HENÜZ İŞ İŞDEN
GEÇMEMİŞKEN ZORAKİ BİR RÜYADAN UYANDIĞIMIZ İÇİN ŞÜKRETME-
LİYİZ... PERİ- HAN ÇOK TEMİZ, ÇOK MÜSTESNA BİR KIZ-
DIR... ONA LAYIK OLMAGA
ÇALIŞ.

ASIL ÇOK TEMİZ VE ÇOK MÜSTESNA OLAN SENSİN NERMİN...
YALNIZ BİR NOKTA VAR... BANKAYA, BENİM ADIMA YATIRDI-
ĞIN PARA... ŞEY... ÇOK AFFEDERSİN... ONUN BİR KISMINI
HARCAYACAK KADAR KÜSTAHLIK ETTİM BEN... FAKAT
İLK FIRSATTA ÖDEYECEĞİM...

BUNUN LAFINI BİR DAHA KATİYEN ETMEYELEKSİN İRFAN...
O, BENİM HEDİYEM SİZE... DÜĞÜN HEDİYESİ... ŞANA
VE PERİHAN'A...

NE KADAR İYİSİN... NE KADAR ASİL RUHLUSUN
NERMİN... TANRI SENİ HEP BAŞKALARINI MAHÇUP
ETMEK İÇİN YARATMIŞ SANKİ?... SENİN HAKKINI
NASIL ÖDEYECEĞİM NERMİN?...

İKİNİZİN DE ÇOK AMA ÇOK MEŞUT OLMANIZ İÇİN DUA EDECEĞİM...
ŞİMDİ GİT... SENİ BEKLİYORLAR... MERAK ETMESİNLER.

DEVAMI VAR

BİR MİRASÇI AZİZ NESİN

— 42 —

İşte tam bu sıralarda Naime Hanımın hayatında çok önemli bir değişim oluyor. Kadın birdenbire kocasına «Senin ruhun kaba... Ben seninle yapamam. Sen benim ruhumdan anlamıyorsun...» demeye başlıyor. Bunu o kadar çok söylüyor ki, adam da kendi ruhunun kabalığından şüpheliye düşüp «Ruhumun kabalığını nereden anladın?» diye soruyor. Naime Hanım da «Senin hayatında şiir yok ki...» diyor. Kocasını merak ediyor, bunca zamandır ruhunun kabalığından hiç şikâyet etmeyen karısına birden acaba ne oldu? Bir de tahkikata giriyor ki, mesele başka... Bir genç şair varmış, bir toplantıda Naime Hanımla tanışmış, orası da böyle bir danslı filân yermiş. Naime Hanımı dansa kaldırmış. Dans ederlerken, oğlan başlamış kadının kulağının dibinde mırıl mırıl mırıldanarak şiirler okumaya. O zamanlar, evet muharır olmak istiyor ama, Naime Hanımın şiirle mırıl hiç ilgisi yok. Hattâ şiirden hiç hoşlanmazmış. Kulağının dibinde mırıldanan şaire birkaç kere «Rica ederim, kesin şu mırıldıyı!» filân diyorsa da oğlanın alırdığı yok. Hattâ, diyorlar ki, Naime Hanım o kadar sinirlenmiş ki bir ara kendinden geçip terbiyesini bile bozarak «Kulağının dibinde mırıldanıp durma ulan!» diye de bağırmış. Ama oğlan yüz-süz, mırıldanır dururmuş. Naime Hanım, oğlanın kolundan sıyrılıp bırakıyor dansı, oturuyor yerine. Oğlan bırakmıyor ki peşini, yanına oturuyor, durmadan şiirler okuyor. Kadın kaçıyor, oğlan arkasından... Yani, Naime Hanıma iyice balta olmuş... O günden sonra Naime Hanımın peşini hiç bırakmamış. Kadını kıstırdı mı, ağzını kulağına yanaştırır, başlarmış şiir okumaya. Oğlan sonradan arkadaşlarıyla itiraf etmiş ki:

«Ne yapayımı, başka hiçbir çarem yoktu. Naime Hanımı ilk gördüğüm gece, o sabah intihara karar vermiştim. İntihardan vazgeçtim, kendi kendime, ne diye ölecektim... Yaşamalıyım» dedim. Yaşamak için de ilk çıkan fırsatı yakalamaya karar verdim.

Naime Hanım, bitürlü kulağını o şairin ağzından kurtarmıyormuş. Hattâ bir keresinde artık dayanamamış da,

— Yeter ulan namussuz, beni serseme çevirdin. Sus, çenen tutulsun! diye bağırarak oğlanın kafasına, içindeki dondurmayla bardağı indirmiş. Oğlanın başı yarılmış, yüzünden aşağı kanlar aka aka, sanki hiçbir şey olmamış gibi, yine kadının kulağına eğilip,

— Alışacaksınız, alışacaksınız!.. Bir kere alıştınız mı, artık şiirsiz yaşıyamıyacaksınız... di-

yor, yine mırıl da mırıl şiirler okuyormuş. Naime Hanım şak diye düşüp bayılmış. Oğlan, iki dizi üstüne kadının yanına çöküp yine devam etmiş şiire. Naime Hanım gözünü açmış ki, oğlan kulağının dibinde şiir mırıldanmıyor mu? Kadın,

— Ayyyıy!.. diye bir ses bırakıp yeniden bayılmış.

Sözün kısası, ne yapmışsa başedememiş, oğlanın şiirlerinden kurtulamamış. O yüzden mapus gibi evine kapanmış. Bu sefer oğlan telefonu açar, telefonda şiirler mırıldanmış. En sonunda beyim, işte böyle böyle, insan nasıl kendini zorlayarak içe içe günün birinde sigara tiryakisi olur da, bir daha sigarayla bırakamazsa, Naime Hanım da şiire alışmamış mı... Kadın, şiirsiz duramıyor, hem de şiir kulağına mırıldanacak. Başlamış bu sefer oğlanı aramaya, bunu bulunca da,

— Aman bana biraz şiir oku, ne olur... diye kulağını şairin ağzına dayarmış.

Oğlan kulağının dibinde şiir

mırıldanmazsa, Naime Hanım yerinde duramaz, sınır krizleri geçirirmiş. Yatarmış oğlanın dizine,

— Oku mırıl mırıl... dermiş.

Zavallı Naime Hanım öyle bir hale gelmiş ki, şiirsiz bir dakika duramıyor. Gece uyurken bile, birisi kulağının dibinde şiir mırıldansın istiyor. Eroinman gibi bişey olmuş. Hani nerdeyse, o şair oğlanla kırıştırarak. Fakat böyle bişey yapmak da istemiyor. Onun istediği, kocası da şairleşsin de, kulağına şiirler mırıldansın; o zaman oğlanı savacak başından. İşte bunun için, kocasını tahrir edip de şairleş-tirsin diye o sıralarda boyuna kocasına «Sen şiirden anlamıyorsun. On para etmezsin... İnsan dediğin şiirden anlamalı...» diye söylenmeye başlamış. Yani Naime Hanım, oğlanı başından dehlisip namusunu kurtarmak istiyor. Bunun için de kocasının şiir yazması lâzım.

Zordur beyim zor; bir iş adamının sonradan şairleşmesi çok zordur. Başımdayı olduğundan bi-

lirim. Herif de karısını seviyor, ne yapsın, başlamış şiir dersi almaya. Tanıyanların söylediğine göre, adam o hızla şiire devam etseymiş, yani az daha dişini sıksaymış, bir zaman sonra dünyanın en büyük şairi olup çıkacakmış.

Kocasını şiir yazmayı öğrenmiş, başarmış, ama yalnız şiir yazmakla şair olunmaz ki... Oğlan, saçından tırnağına kadar şairmiş. Bir kere iyice sıksa, tabii aklıktan... Darmadağınık saçları, yüzünü gözünü kapamış. Bakışları hülyalı ve derin, sebebi de zavallı oğlan hep uykusuz, nerde akşam orda sabah... Üstbaş dersin, perperişan, yani mühmel dediklerinden; bir iyi elbisesi yok ki giysin zavallı... Sonra, gayetle dalgın. Nasıl dalgın olmasın, oğlanda mecal kalmamış, zihni çalışmaz olmuş. Gözler, esrarkeşlerinki gibi süz-gün. Oğlanı, bir ordu asker içine koy-san, kim görse «İşte bu şairdir!» diye tanırsın. Şairi bilenler tanıyanlarla da konuştum. «Sülük gibi, sümük gibi bir oğlandı. İnsanın içinden, hemen suratına iki tokat atması geliyor, hem de elinin tersiyle...» diyorlardı. Hattâ kaç kişi konuşma sırasında, birden oğlanın yüzünü görünce.

— Aman, bana az müsaade et. gidip şu oğlana iki tokat atıp geleyim... dermiş.

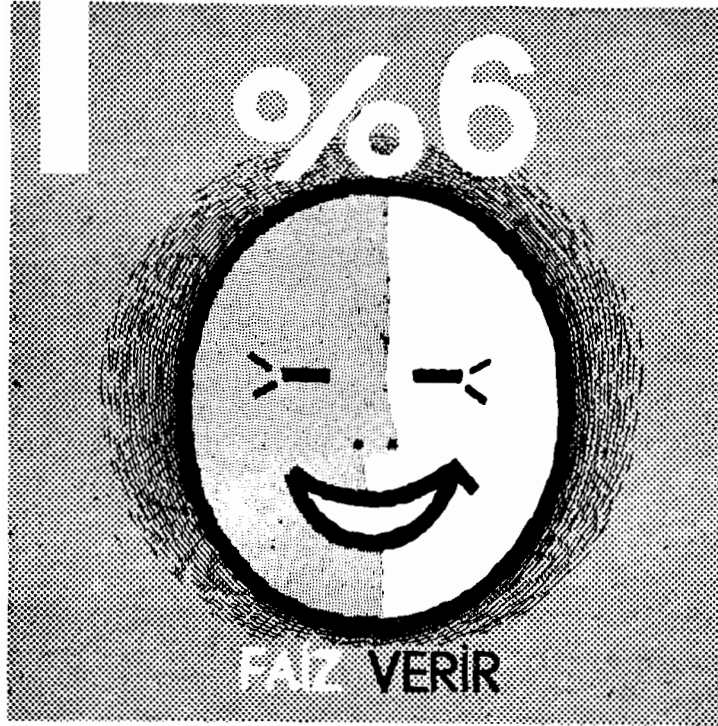
— Size bişey mi yaptı? diye sorulunca da,

— Yoo, tanımam bile, ama içimden tokat atmak geliyor... derlermiş.

Naime Hanımın kocası, ders alarak, meşk ederek, şiirde günden güne ilerliyor ama kendini nasıl şairleştirsin, kolay mı? Herif namı iş adamlarımızdan, koskoca gövde, burnundan iki metre önde giden bir göbek, kat kat katmerli ense, çeneden göğse sarkmış gerdan... Böyle adamın şairleşmesi kolay mı? Ama adam, karısına olan aşkıdan her şey katlanmış, günden güne ne zayıflamış, çökmüş, gözleri baygınlaşmış, endamı incelmış... Ama öbür yandan şair oğlan var ya, o da yiyip içtikçe, beslenip şişdikçe, damızlık koçlar gibi olmuş. Derken derken, şair oğlan bir mükemmel iş adamı olmuş, Naime Hanımın kocası da, şairleşeceğim derken hastaneyi boylamış.

Şahsen kendimden de bilirim, iş adamıyla şairlik birlikte yürümez. Şair oğlan, Naime Hanımın sayesinde sayılı bir iş adamı olunca şiire miire boşvermiş. Siz şu zavallı Naime Hanı-

HAMİLİNE AİT 1964 YILI TAHVİLLERİ

HAZİNE KEFALETİNİ HAİZ VE HER TÜRLÜ VERGİDEN MUAFTIR.

GİŞELERİMİZDE SATIŞ: 15.10.1964 - 14.11.1964

**TÜRKİYE
EMLÂK KREDİ
BANKASI**

(Basın: 19943—A—12149—208)

mın şanssızlığına bakın beyim... Kadın şiire alışmış, ille kulağının dibinde birisi şiir mırıldanacak. Kocasını istediği gibi şiir olamıyor bitürlü. Şair oğlanı ders semirdikçe semirmiş, topçu kadanaları gibi olmuş. Naime Hanıma, çırpı gibi, sümsük bir oğlan lazım... Başlıyor aranmaya. Onu ara, bunu ara derken, öyle bir hal alıyor ki, Naime Hanımın gözüne girip de dünyalığı doğrultmak isteyen her delikanlı işi şiire döküyor. Siz gençsiniz, o zamana yetişmediniz, bir zamanlar memlekette şair o kadar artmıştı ki, her otobüs dolusu yolcunun yarısından çoğu şairdi. Bu şair bereketi ve şiir mahsulünün artması hep Naime Hanım sayesinde olmuş. Hattâ ben bilirim, çok kişi kendisine şair süsü vermek için makyaj yapar da öyle giderdi Naime Hanımın çarşamba salonuna.

Ben bir kerecik gidebildim. Benim zaten kısmetim yoktur. Beni oraya götüren de Sedat Beydi, Baygın Sedat... Nişantaşında çok geniş bir apartmanın dairesiydi. Kapıdan girdik, önümdeki Sedat, ilk gördüğü kadını, yapıştı öptü, ikincisini de, üçüncüsünü de öptü, boyuna öpüyor. Şimdi ben ne yapmam diye düşünüp dururken, Sedat'ın kollarından kurtulan kadın bana yöneldi. Demek buranın âdeti budur diye ben de öptüm. Burda öpmek «merhaba» demek gibi bişey... İçeri geçtik, Sedat kimi kadının elini öpüyor, arkadan da yanağını öpüyor. Ben de ona uydum. Yalnız ben o türlü el öpmeye alışık olmadığım, ilk seferinde kadının öptüğüm elini; alışkanlıkla bir de alnıma koymaz mıyım?

Salonda kadınlı erkekli belki kırk kişi vardı. Kimisi İngilizce, kimisi Fransızca, kimisi de Almanca konuşuyor. Arada bir Türkçe konuşanlar da var. İçkiler gırla, mezeler gani... Ben nasıl etsem bir punduna getirip Naime Hanımla kendimi ilgiledirsem diye «Son derecede entelektüel kadın»ın arkasında dönüp duruyordum. Bir tenhada yakalasam, hemen yanaşıp kulağının dibinde şiirlerimi mırıldanacağım. Bitürlü bu fırsatı ele geçiremedim.

Duyduklarım göre ben Bayan Entelektüeli, orta yaşlı bir hanım sanıyordum, halbuki hangi güzellik müsabakasına soksan birinci gelir, öyle taze ve güzel...

Benim bulunduğum gece salonda birkaç profesör, başyazar, tiyatrocu filân da vardı.

Peşinde koşa koşa, sonunda kadını koridorun sonunda bir yerde sıkıştırdım. Ne olursa olsun deyip, birden yanaştım, kulağının dibine sokulup bir şiiri okumaya başladım. Ben şiire başlar başlamaz Naime Hanım,

— Müsaade edin, çok sıkıştım... dedi.

Hakikaten kadını sıkıştırmıştım. Ama başka çare yok... Kadın yine,

— Anlamıyor musunuz, sıkıştım diyorum size... deyip fırladı, önündeki kapıyı açmasıyla içeri daldı. Meğer kadının sıkışması başka bir sıkışmaymış.

(Devamı var)

MİLLETLER GÜLÜYOR

Hesad

İngiliz korkunç bir hastalığa yakalanmıştı. Yaşayabilmesi için her sene kanının değiştirilmesi lazımdı.

İlk sene, İngiliz, dev yapılı, gürbüz bir İskoçtan kan satın aldı ve yüz sterling ödedi. İkinci sene de aynı adamdan kan aldı ve elli sterling ödedi. Nihayet üçüncü sene de sıhhatini kazanmak için aynı İskoç'tan kan aldı ve beş sterling ödedi. İskoç üç sene zarfında fiyatın bu kadar değişmesinin sebebini sorunca İngiliz izah etti:

— İlk sene kanım yüzde yüz İngilizdi. Bir İngiliz olarak ödedim. İkinci sene yüzde elli İskoç kanına sahiptim yarı yarıya ödedim! Bu sene ise yüzde yüz İskoç kanı taşıyorum. Zaten size bu parayı bin güçlkle tedarik edebildim.

Telgraf

Samuel yeğeni Blume'a gelişini haber vermek istiyordu. Telgraf çekmekten başka çare yoktu. Ama kelimesi 20 franktı. Bu Samuel için bir servet demektir. Zengin olmadığı için bu parayı ödeyemezdi!.. Postaneden çıkarken imzanın yalnız bir kelime sayıldığını hatırladı. Kalem eline aldı ve kâğıda:

«Dikkat! İmza Samuel Lévy, amcamız yarın saat 8 de geliyor!» yazdı.

Tembih

Rudi karısına ertesi akşam diplomatik bir yemeğe davetli olduklarını söyledi sonra;

— Sağında Fransız elçisinin karısı, solumda da sen oturacaksın, dedi. Bilirsin bu tip yemeklerde benim uykum gelir, eğer uyuyacak olursam, şarabı kadehe yukardan boşaltarak beni uyandır olur mu?

Davette karısı, Rudi'nin tembihini tam zamanında yerine getirdi. Uykusu tamamen açılmayan diplomat gözlerini araladı;

— Maria dedi, oturmağım nerede?..

— Allahım! Verdiğin ekmeğe ve dinlettiğin şarkıya şükürler olsun!

Senaryo

Marius film artisti olmak için aşındırmadık stüdyo kapısı bırakmamıştı. Nihayet ona muazzam bir «Teknikolor Süper prodüksiyon»da kısa bir rol verdi-

ler. Marius sadece kafesinden kaçan bir arslanın önünde koşmaktı. Rejisör ona rolünü anlatı ve ilâve etti:

— Arslan'la aranızda 200 metre mesafe olacak!

Marius telaşla sordu:

— Emin misiniz?

— Tabii! Senaryoda böyle yazıyor, okumanız kâfi.

Rejisör Marius'un hâlâ tereddüt ettiğini görünce:

— Anlamadığınız bir şey mi var?... dedi.

— Şey, dedi, Marius, arslan da senaryoyu okudu mu?

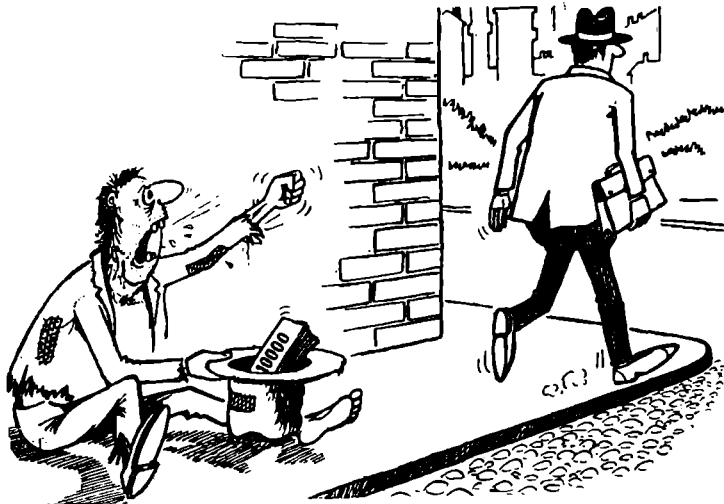
İkizler

Aron, Moichele ve Sarah ancak roman ve piyeslerde görülen tipik bir aile üçlüsü meydana getirmişlerdi. Sarah'ın dünyaya bir çocuk getirmesi çok yakındı. Aron Moichele'e:

— Sarah'ı doğumevine götür, ona göz kulak ol diye tembihte bulundu. Sonra masrafları paylaşırız!

Birkaç saat sonra Aron Moichele'den şu telgrafi aldı:

— Tebrikler! Sarah ikiz doğurdu. Benimki öldü!

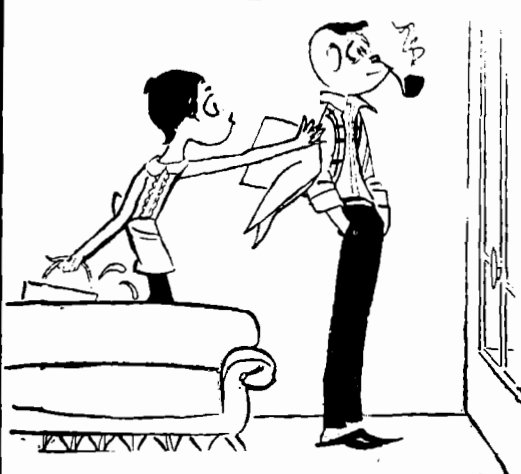
— Cimri herif.. Pinti herif... Çingene herif.. Yalnız bir milyon mu?..

— İtalyan —

Dünya KARİKATÜRLERİ

-NE YAPAYIM, SİZ PLÂJDA YANARKEN BEN DE BURADA GÜNEŞLENEYİM DEDİM!..

-HAZIR AYAKTAYKEN ŞU CAMLARI SİLİVER...

-MADEM Kİ OTURUYORSUN ŞU YÜNÜMÜ TUTUYER...

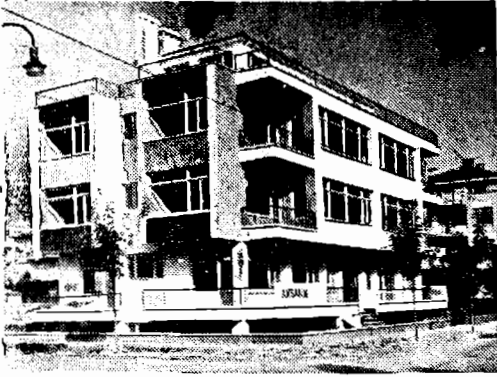

-HAZIR KIZGINKEN ŞU MAYONEZİMİ VURUVER!..

AKBANK İkramiye apartmanı

Şimdi de YEŞİLYURT'ta

Bu apartman İstanbul'un en mutena semtlerinden Yeşilyurt, Orkide Sokak, Klüp Mini karşısındadır. Fevkalâde itina ile hazırlanmıştır.

Bu emsalsiz dairelerden bir tanesine sahip olabilmek için hesap açtırmakta acele ediniz.

- Daireler 5 odalı, net 125 m² ye kadar genişliktedir.
- Kaloriferli, parkeli, gömme banyolu olup tam konforludur.
- Asfalt caddenin köşesindedir.
- Geniş teraslı, deniz manzaralıdır.

AKBANK

(AK-209)

"BASIN İLÂN KURUMU"

Genel Müdürlük
Cağaloğlu, Türk Çiçeği Caddesi No: 1
İstanbul
Telefon: 22 43 24 - 22 43 25
Telgraf Adresi: BASIN KURUMU

ŞUBELER

İstanbul
Ankara
İzmir
Adana
Bursa
Diyarbakır
Erzurum
Eskişehir
Konya
Zonguldak

DIŞ MUHABİRLER

A.B.D.
Almanya (Federal)
Almanya
Avusturya
Avustralya
Belçika
Bulgaristan
Çekoslovakya
Danimarka
Fransa
Hollanda
İngiltere
İspanya
İsrail

İsviçre
İtalya
Japonya
Lübnan
Macaristan
Norveç
Pakistan
Polonya
Portekiz
Romanya
Yugoslavya
Yunanistan

(Basın — 210)

DÜNYANIN EN GÜZEL

POLİS

ve

AŞK ROMANI

ŞÜPHE!

Charlotte Armstrong'un şaheseri

• Gülten Suveren'in pırl pırl türkçesi ile dilimize çevrilen bu kitap AKBABA yayınlarının dördüncüsüdür.

• Birinci Kitap:

KÖR ŞEY TAN

• İkinci Kitap:

GEL EVLENELİM

• Üçüncü Kitap:

VAHŞİ GELİN

Akbaba Polis ve Aşk Romanları, Dünya edebiyatını dolduran binlerce kitap arasından titizlikle seçilmektedir.

Her kitap 5 lira

Umum dağıtım merkezi: BATEŞ BAYILIK TEŞKİLATI

(AK-211)

• Haftalık Siyasal Mizah Mecmusa •

SAHİBİ:
Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:
Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:
Akbaba Matbaası
Kapak: Şaka Matbaası

Abone bedeli: Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllık 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilecek abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.

İDARE YERİ:
Divanyolu Klodfarer caddesi,
No. 8-10 Daire: 3. İstanbul
Telefon: 22 18 11

İLAN FİYATI:
Kapak içi, santimi 20 lira,
iç sayfalar 30 liradır.

• Bu gazete Basın ahlak yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

• Fiyatı: 100 kuruştur.

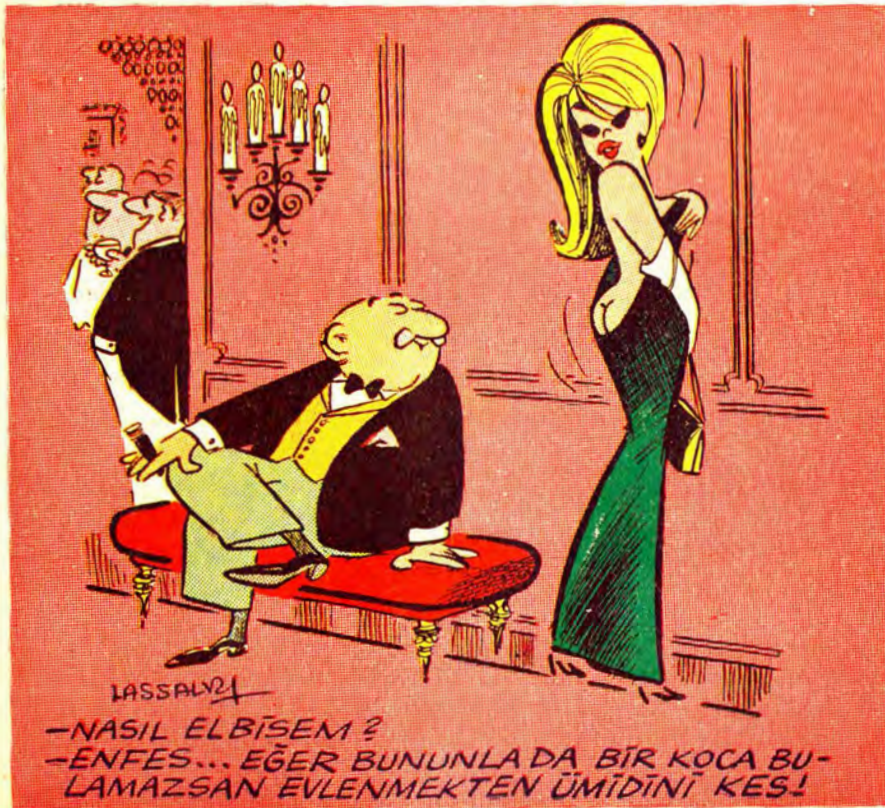
Akhaha

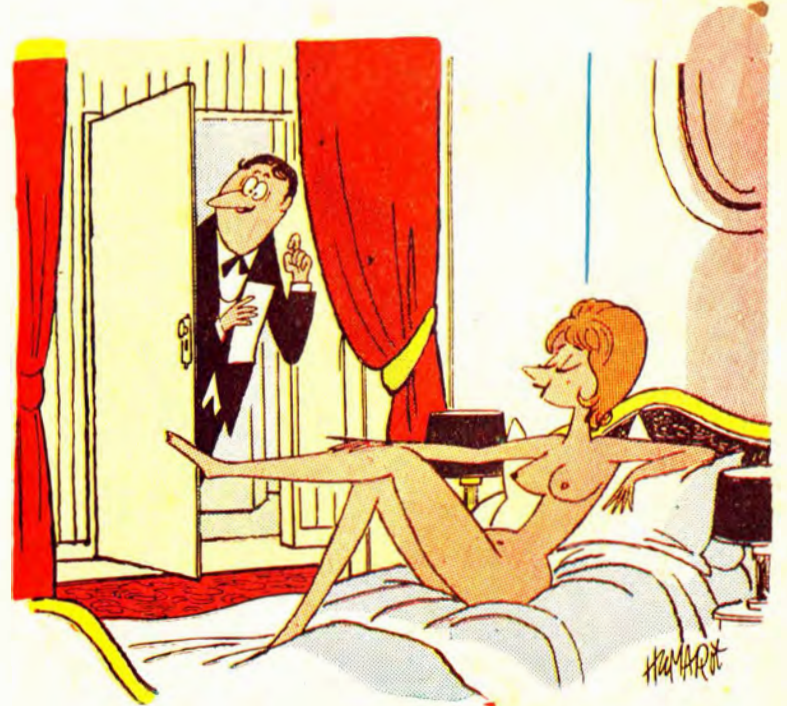
-BU ELBİSE İLE KOÇANIZIN BİLE DİKKATİNİ ÇEKERSİNİZ !

-BAK KARICIĞIM, İYİ BİR HİZMETÇİN VAR... NEYE SOKAĞA ÇIKIP BİRAZ HAVA ALMIYORSUN ?..

-NASIL ELBİSEM ?
-ENFES... EĞER BUNUNLA DA BİR KOÇA BULAMAZSAN EVLENMEKTEN ÜMİDİNİ KES !

-BUYRUN MÖSYÖ POL, APARTMAN KİRA NİZ YATAĞIN ÜSTÜNDE !